

Ras Krabbeliel

APRIL 2009

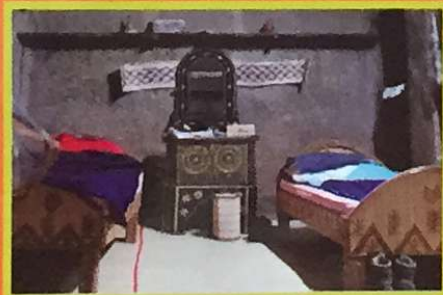
AVONDVIERDAAGSE

DE DOLFIJN

KINDERFEEST

JEBEL SHAMS

VONDEL PARK

Voor Nederlandstaligen in Oman

Gesine Kampman

Anneke van Gisbergen

Liesbeth de Leeuw

Anita van den Bos

Heleen Elzenga

Sandra Kapoh

Iwan de Lugt

De Raskrabbel is een blad voor Nederlanders en wordt gemaakt door Nederlanders die in Oman wonen of eens gewoond hebben. Het merendeel kom je tegen in Muscat, Sohar of Sur. Ons doel is om een tijdschrift samen te stellen dat voor iedereen interessant is om te lezen. We proberen daarom een zo breed mogelijk aanbod te leveren. Maar we zijn ons ervan bewust dat veel activiteiten zich binnen een paar vierkante kilometer afspelen; de concentratie Nederlanders in Muscat is nu eenmaal de grootste. Gelukkig kregen we de afgelopen jaren met enige regelmaat een bijdrage uit Sur en Sohar en wij hopen dat de Nederlanders die daar wonen, zullen blijven schrijven over hun leven daar! Goed voor de beeldvorming.

Wat hadden we het weer 'zwaar' de afgelopen maanden: Kinderfeest, Wandelvierdaagse, Oranjebal, Family Desert Rally en wanneer u de Raskrabbel ontvangt, zijn de activiteiten rondom Koninginnedag inmiddels een feit en richten we ons op de Filmweek en het cabaret.

In deze editie vindt u de verslaggeving van bovengenoemde events, maar ook kijken we nog even terug op De Cup. Dan weet Iwan de Lugt – al jaren een trouw redactielid dat helaas deze zomer vertrekt – ons wederom enorm te vermaken met zijn laatste reisverhaal. We hopen u ook. Mannen, wees bevreesd, u vindt een scherpe observatie van Sandra Kapoh in dit blad. Voor wat het overige betreft: laat u verrassen...

Twee medewerkers die onmisbaar zijn gebleken voor de Raskrabbel, stopten eerder dit jaar: Aukje Greasby, verantwoordelijk voor het redigeren van de teksten en Jan Schreurs onderhield onze internetsite. Wij danken hen heel hartelijk voor hun belangeloze inzet! Liesbeth de Leeuw bood aan de website vorm te geven en dat zij een waardige opvolger van Jan is, kun je zien op www.raskrabbel.nl

Ten slotte: we hebben met z'n allen weer met veel plezier deze Raskrabbel in elkaar gezet. We hopen dat u er net zo van geniet als wij! Deadline volgende Raskrabbel: 7 juni 2009

Anneke van Gisbergen
Gesine Kampman
hoofdredactie

De Raskrabbel is een tijdschrift voor alle Nederlandstaligen in Oman en verschijnt 4 maal per jaar. Het redactieteam wordt gevormd door:

HOOFDREDACTIE
Anneke van Gisbergen
Gesine Kampman

LAY OUT
Anita van den Bos
Liesbeth de Leeuw

VASTE SCHRIJVERS
Sandra Kapoh
Iwan de Lugt

CORRECTIES
Gesine Kampman
Anneke van Gisbergen

DISTRIBUTIE
Heleen Elzenga

Financieel Beheer/Advertenties
Hans van Tuyl

Druk
Modern Colour Printers L.L.C.

Website
www.raskrabbel.nl

Abonnementen
Kostenloos aan te vragen in Oman via:
Heleen Elzenga
p/a PDO UWB/52
P.O. Box 81
Muscat, 100
e-mail: raskrabbel@hotmail.com

Adverteerders

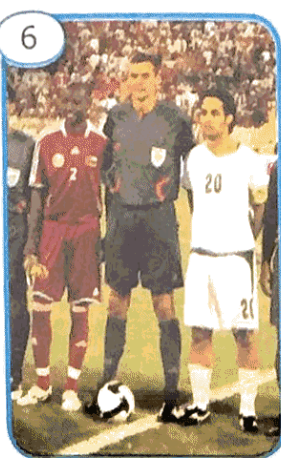
KLM
Nawras
La Vacanza
BB&L
Al Qurum dierenarts

Uitgave mede mogelijk gemaakt door

 اللجنة الهولندية - عمان
Holland Comité Oman

Jaargang 24, nummer 3

Inhoudsopgave

VASTE RUBRIEKEN

- 3. Voorwoord
- 4. Inhoudsopgave en vaste info
- 5. Holland Comité
- 9. Weblog Oman
- 13. Restaurant Review
- 17. Henk Vriesman
- 27. Mijn baan in Oman
- 28. Nieuws van de Ambassade
- 32. Ceciël's boekenpagina
- 33. Anna Casa Nova
- 41. Het Omannetje
- 39. Toys for Girls

REPORTAGES EN FOTO'S

- 6. Interview Eric Braamhaar
- 10. Logeren in de schaduw van de Jebel Shams
- 12. Avondvierdaagse
- 14. Wat vrouwen willen van mannen
- 18. Kinderpagina
- 22. Oranjebal
- 25. Een uitje naar zee.....
- 20. Hr.Ms Dolfijn in Muscat
- 21. Kinderfeest
- 22. On the Move

AANKONDIGINGEN

- 16. Fahal Island Swim
- 21. Cabaret
- 38. Filmweek

Deadline volgende Raskrabbel: 7 juni 2009

Nederlandstaligen in Muscat

Jean-Christophe Peret (Frans) en Sanne Dekker met hun kinderen

Tui (22 augustus 2002),

Olse (22 juli 2004) en

Lars (28 juni 2006)

In Oman sinds 13 april 2009

Carl en Claudia Blom met hun kinderen

Eva (29 oktober 2004) en

Tim (28 juli 2006)

In Oman sinds 10 februari 2009

Johannes (Duits) en Greetje Rehling met hun kinderen

Daniel (13 juli 2001) en

Anna (23 maart 2003)

In Oman sinds 20 april 2009

Check it out:

de nieuwe look van onze website

www.raskrabbel.nl

Heb je ook iets leuks om in te sturen???

Super! Lever dan je tekst aan in een Word document. Het lettertype dat we gebruiken is Verdana, 11 pt. We houden ongeveer 450 woorden per pagina aan, dan heb je nog wat ruimte voor foto's. Je afbeeldingen graag apart aanleveren (hoge resolutie jpg svp). Als je het anders wilt aanleveren (bijv. PDF of Photoshop), overleg dan eerst even met Anita van Lay Out (geen powerpoint!).

“Time flies when you are having fun”--- een uitdrukking die te pas en te onpas wordt gebruikt, maar desalniettemin wel heel waar is.

اللجنة الهولندية - عمان
Holland Comité Oman

Als we kijken naar de periode tussen de NY duik- waar we allemaal wegdreven in de overvloedige regenval- en nu, dan is het een heerlijke periode geweest met tal van activiteiten waar velen van ons van hebben genoten.

Het Kinderfeest “Safari” van 19 februari jl. was dit jaar een geweldig succes.

Alles zat mee... het weer, het aantal bezoekers, het enthousiaste team van vrijwilligers, de sponsors en de kwaliteit van de activiteiten. De Marlin Hall was zelfs ingericht als een waar educatief centrum met echte beesten!

Graag bedanken we het Kinderfeestteam: KlaasHartsema, Wessel Keuper, Hanneke Muijs, Pien Kampman en Judith Visser voor hun tomeloze inzet de afgelopen maanden. Achter de schermen werken aan dit feest altijd een heleboel mensen mee om deze dag een succes te maken. Naast al deze vrijwilligers verdient hier een persoon een bijzondere vermelding, nl. Paul Vlaarkamp. Al jaren zet hij zich geruisloos in voor m.n het Kinderfeest. Of het nu om een draaimolen, klimmuur of zeepbelbaan gaat, niets is voor Paul teveel. Helaas gaat hij Oman verlaten... wij wensen Paul en familie heel veel geluk en succes en Paul heel hartelijk bedankt!

De Avondvierdaagse vond dit jaar in de eerste week van maart plaats. Het weer was voor de tijd van het jaar ongewoon fris en dus was het evenement fantastisch om te lopen.

Onder de bezielende leiding van Anneke van Gisbergen, Hettie Boersma en Lianne Keuper heeft een grote groep van vrijwilligers ruim 150 kinderen van 3-11 jaar oud over de wandelroutes begeleid. De wandelroutes waren dit jaar tegengesteld aan elkaar zodat de verschillende groepen elkaar halverwege tegenkwamen. Dit bleek een welkome en grappige afwisseling te zijn. Dames bedankt !! Veel dank ook aan de ROP band die deze heerlijke wandeldagen afsloot met een harmonieuze optocht.

Hoewel het al bijna eind april is, is het jaar wat ons betreft nog zeker niet afgelopen. Zo is kort voor de uitgave van deze Raskrabbel de Family Desert Rally gereden en konden de kinderen met hun ouders genieten van de Vrijmarkt.

Het Feest der Feesten.... Oranjebal 2009: “One night in Amsterdam”...heeft Nederland weer duidelijk op de kaart gezet. Dagen na de 12e maart gonsde het nog van de verhalen over “Ons Amsterdam” in Oman.

Het team bestaande uit: Niels van Dijk, Raoul Quadvlieg, Johannes Boersma, Heleen Elzenga, Simone van Gils en Maarten & Yvonne van den Wildenberg, heeft het PDO volleyball court weten om te toveren tot hartje Amsterdam.... je kon nog net niet de huizen binnenlopen, maar je kon zeker “effe naar binnen gluren”.

Iedereen zag je genieten: de sponsors, Nederlanders, maar zeker ook vele niet- Nederlanders en zelfs het personeel van de PDO-club, Super!

Tot in de kleinste details was het thema uitgewerkt (van bloemenvaas tot hondenpoep tot Febo). Het team verdient niets anders dan complimenten !!

Voorzitter
Secretariaat
Penningmeester
Techniek & opbouw

Impressariaat

School liaison
Raskrabbel liaison
Ambassade liaison

Oranjebal
Kinderfeest
Zwemvierdaagse
Avondvierdaagse
Sinterklaas
Vrijmarkt

Nathalie Reumer
Aline de Krijger
Hans van Tuyll
Johnny de Leeuw
Michiel van Rijen
Ans Goossens
Eddy Sibeijn
Willemine Ridderhof
Paola Hoek
Ans Goossens
Anneke van Gisbergen
Sander Janssen
Niels van Dijk
Klaas Hartsema
Heleen van der Geest
Anneke van Gisbergen
Lydia Venema
Corine Selders

Maar dit was het nog niet voor dit jaar.

Noteert u alvast de volgende data in uw agenda:

16-20 mei: Nederlandse Filmweek
3 juni: Nederlands Cabaret

Elders in de Raskrabbel vindt u nadere details.

Groeten van het Holland Comité
Nathalie Reumer

ERIC BRAAMHAAR

SCHEIDSRECHTER FINALE 19^E ARABIAN GULF CUP

De Nederlandse FIFA-scheidsrechter Eric Braamhaar was een van de elf referees bij het 19e voetbaltoernooi om de Arabian Gulf Cup, waarvoor Oman van 4 tot 17 januari gastland was. Het werd voor Braamhaar een sportief hoogtepunt, want hij mocht na een poulewedstrijd en een halve finale ook de finale fluiten. Die ging tussen Oman en Saoedi-Arabië. Na verlenging was de stand nog steeds 0-0 en moesten strafschoppen de beslissing brengen. Oman won, waarna het land in opperste vreugde ontstak. "Dit was een toernooi om nooit te vergeten", zegt Braamhaar in een interview voor de Raskrabbel, waarin hij terugblijkt op zijn verblijf in Oman.

Braamhaar ontvangt onze speciale verslaggever Frans de Lugt

(vader van ons redactielid Iwan) in zijn landelijk gelegen boerenwoning, iets buiten Enter, in Twente. Buiten is het mistig en valt er door noordwestelijke wind aangeblazen natte sneeuw. In niets herinneren de weersomstandigheden nog aan de voor Nederlandse begrippen zomerse weken die hij doorbracht in Muscat. "Toen ik terugkwam moest ik wel een paar dagen acclimatiseren en ik liep hier

gelijk ook een stevige verkoudheid op." In zijn stem klinkt enige nostalgie door. Hij is als internationaal scheidsrechter in heel veel landen geweest en derhalve wel wat gewend. Maar een toernooi in een voor hem onbekend land als Oman, dat was toch wel een heel bijzondere ervaring.

"Kijk, als je door de UEFA wordt uitgenodigd voor een toernooi, dan is dat altijd mooi, maar om zo'n uitnodiging te krijgen voor een toernooi in een ander deel van de wereld, waar een heel andere cultuur is, dat maakt het nog veel mooier. Oman is een heel andere wereld dan Europa." Eric Braamhaar (42) is een lange en goedgehumeerde man, die van het scheidsrechteren zijn beroep heeft

"IK HEB IN OMAN GENOTEN".

kunnen maken. Van Oman wist hij "niks, helemaal niks" toen

hij de eervolle uitnodiging kreeg om samen met een collega uit Frankrijk en uit Oezbekistan als een van de drie gastscheidsrechters bij dit prestigieuze voetbaltoernooi actief te zijn. De acht andere referees waren afkomstig uit de acht deelnemende landen Saoedi-Arabië, Irak, Koeweit, Qatar, Bahrein, Verenigde Arabische Emiraten, Jemen en Oman. Die landen leverden ook de assistent-scheidsrechters.

Voorafgaand aan de finale proeft Braamhaar sfeer in het stadion.

Trots toont Eric Braamhaar thuis in Enter een shirt van het Omaanse voetbalteam, dat hij kreeg na afloop van de finale.

De Nederlandse scheidsrechter Eric Braamhaar met zijn assistenten en de aanvoerders van de finalisten Oman en Saoedi-Arabië.

Helemaal nieuw was het voor hem niet om in het Golfgebied actief te zijn, want enkele jaren geleden was hij scheidsrechter geweest bij een jeugdtoernooi in Saoedi-Arabië. "Ik ben me na het krijgen van de uitnodiging voor het toernooi om de Gulf Cup wat gaan inlezen op Oman, heb wat filmpjes bekeken op het internet, en heb ook gesproken met een mij bekende journalist die in dat land geweest is. Ik was dus wel een beetje voorbereid toen ik er heen vloog en wist dus dat Oman een tamelijk modern land is. Ook was ik daardoor bekend met omgangsvormen en kledingnormen. Maar voor het overige moest ik het toch vooral zelf ervaren."

Wat wist u van het voetbal in de Golfstaten?
 "Wel iets. Bij WK-jeugdtoernooien heb ik kennis gemaakt met teams uit die regio en ik heb ook

mijn licht opgestoken bij Nederlandse trainers die ervaring hebben in de Golfregio. Technisch staat het voetbal daar op hoog niveau, tactisch is het wat minder, maar met trainers uit Europa en uit landen als Brazilië en Argentinië zijn ze bezig die achterstand snel in te lopen."

**"EEN PAAR UUR LATER
 BLEEK DAT IK DE FINALE
 KREEG TOEGEWENZEN."**

Braamhaar verbleef in het Radisson SAS Hotel, waar hij door de organisatie van de eerste tot de laatste dag gastvrij werd ontvangen en begeleid. "Als scheidsrechtersgroep waren we met ongeveer 20 man. Ze hadden voor ons een strak programma, dat geen ruimte liet om er ook eens zelf op uit te gaan. Sterker nog: uit veiligheidsoverwegingen was het ons niet toegestaan om op eigen gelegenheid iets buiten het hotel te ondernemen. Dat was wel jammer, maar ik moet zeggen dat ze goed voor ons

vervolg zie volgende pagina

ingezonden

De dag na de voetbalfinale gingen mijn dochter Iris en ik nog even naar het al Bustan, dezelfde avond zou ze weer naar Nederland vertrekken. In Sidab was het nog altijd een groot feest met dansende jongeren rond de auto's. Ook in het al Bustan werd door iedereen over de wedstrijd gepraat. En toen kwam in een keer de Gulf Cup de lift uit. Wie hem droeg weten we niet. Maar natuurlijk mochten we hem even vasthouden! De avond ervoor door honderden gekust en op de voorpagina's van alle kranten... 's Avonds op het vliegveld bleek Iris ook nog naast Erik Braamhaar de scheidsrechter te zitten. Hij vertelde dat het heel leuk was geweest hier te fluiten, onstuimige jongens die Omani's maar zonder fratsen...

Mariette Verdaasdonk

Tijdens een van de excursies konden de referees verpozen in een warmwaterbron. Rechts Braamhaar.

hebben gezorgd. Het was wel even wennen dat er op alle dagen om 8 uur 's morgens verplichte training was. Elke drie dagen was er om half twaalf een meeting waarin alles werd besproken, met beelden erbij. Op wedstrijddagen kon je om 4 uur naar het stadion worden gebracht. Er was ook een excursieprogramma en de tijd die er dan nog overbleef kon je relaxen in het hotel, lekker in de zon of in het zwembad. Heerlijk was dat."

Hoe was de sfeer onder de collega's?

"Heel goed. De Fransman Bertrand Layek kende ik al van de UEFA, de Oezbeek en de Arabische collega's waren nieuw voor mij. In Europa ben ik gewend dat iedereen in zijn eigen wereld leeft, met walkmans en zo, hier was het in de bus steeds een vrolijke boel, met zingen en in de handen klappen. We werden al snel een hechte groep, waarin we elkaar het succes gunden."

U mocht een halve finale fluiten en daarna ook de finale. Hoe was dat?

"Dat was een geweldige eer en ook heel ongewoon. Normaal krijg je na een halve finale niet de finale. Toen mijn Franse collega en ik voor de halve finale waren aangewezen, hebben wij aan de organisatie gevraagd of we dan ook een paar dagen eerder naar huis zouden mogen vliegen. Dat vonden ze goed en de tickets voor de terugreis werden aangepast. Ik zou dus niet op zondagavond maar al op vrijdagavond terug gaan. Terwijl ik bezig was mijn koffers te pakken, werd er om 18.15 uur op de deur geklopt. Ze zeiden dat er nog een vergadering bezig was over het aanwijzen van de scheidsrechter voor de finale en of ik misschien toch nog even

wilde blijven. Een paar uur later bleek dat ik de finale kreeg toegewezen. Het organisatiecomité wilde dit graag en de scheidsrechterscommissie had hiermee ingestemd. Ik vond dat natuurlijk prachtig. Ik stak goed in mijn vel en had er geen probleem mee dat Oman als gastland onder heel grote druk stond om dit toernooi nu eindelijk eens te winnen. Dit toernooi is voor de deelnemende landen belangrijker dan het WK-toernooi. Het was na de overwinning van Oman niet voor niets dat de Sultan een nationale feestdag afkondigde, een dag waarop zo ongeveer het hele verkeer vast kwam te staan."

Wat hebt u van het land gezien?

"Ze hebben goed voor ons gezorgd. We zijn met onze bus op sightseeing geweest, hebben de souq bezocht, de kustweg gereden en het paleis van de Sultan gezien. Ze hebben ons naar een mooi winkelcentrum gebracht, we hebben een boottocht gemaakt en ook een warmwaterbron bezocht. Vooral de schoonheid van het land en van de gebouwen is me erg opgevallen. En de Omani's met wie wij te maken hadden, straalden bijzonder veel warmte uit. Al besef ik natuurlijk wel dat men het ons als scheidsrechters naar de zin wilde maken. Maar dat is in Europa niet anders."

Laatste vraag: zou u nog wel eens terug willen naar Oman, bijvoorbeeld als toerist?

"Oh zeker. Het is een prachtig land, met vriendelijke mensen, heel gastvrij. En je kunt er heerlijk eten. Daar maken ze echt een heel ritueel van."

Door Frans de Lugt

De maaltijden gingen soms volgens authentieke rituelen. Braamhaar moest wel wennen aan het eten van rijst met de handen.

Weblog Omdat

*Het volgende is niet uit het
(mijn) leven gegrepen.
Wel uit dat van anderen.*

Was van de week weer eens helemaal in mijn element. D'r was een koffie-ochtend en daar ga ik altijd heen omdat ik het e-n-i-g vind om nieuwe mensen te leren kennen. En ja hoor! D'r was een erg leuk vrouwtje. Nieuw, beetje onwennig, zag nog wat bleekjes, dus ik erop af. Laat dat maar aan mij over, ik heb zo'n vrouwtje in no time bij de les. Dus ik van: Haaaiiii, wat enig om een nieuw gezicht te zien. Ben je hier allang? Wat weet je allemaal nog niet? Niets? Oh, dat komt goed uit, want ik weet alles. Heb je al een maid? Eentje op zicht? Niet teveel betalen hoor, dan verpest je de markt, zoals wij zeggen. En echt hoor, ze werken niet harder als je ze meer betaalt. Houd je maar gewoon aan de regels en dan komt het allemaal goed.

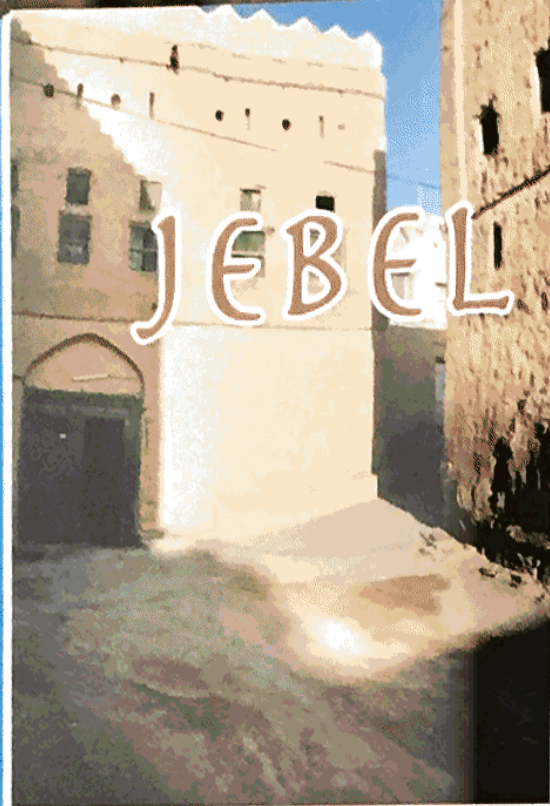
Ik ben natuurlijk al jaaaren expat, dus mij hoeft je niets meer te vertellen. Sterker nog, ik help heel graag anderen. Echt waar. D'r is niets zo lonend als charity, menslievendheid, of hoe je het ook wil noemen. Ik zou bijna zeggen "Charity is my middle name", zoveel doe ik aan charity. Je kunt me er 's nachts voor wakker maken. Ik plak en ik knip en ik knutsel me wat af en ik houd toch nog genoeg tijd over om zo nu en dan eens tot mijzelf te komen. Want dat heb je hier wel nodig. Kijk, dat zien ze niet in die thuislanden, daar denken ze gewoon dat het hier elke dag vakantie is, maar zo nu en dan wordt het me hier echt teveel. We kennen het hier allemaal, van die dagen dat 's morgens de maid afbelt en dat je de zelfgebakken taart inderdaad zelf moet bakken omdat de maid dus ziek thuis is. Op dat soort dagen gaat ook altijd spontaan de

afwasmachine kapot. Sta je daar verdorie zelf je bordjes van het ontbijt af te wassen. Daar betaal ik de maid toch voor? Nou, op dat soort dagen wordt het me dus teveel. Van de week had ik nog zo'n dag. Gelukkig werd ik net voordat ik echt in een depressie rolde, door S. gebeld, ken je die al? Ze tennist. Tennis jij? Niet? Moet je wel doen, hoor, anders leer je hier nooit iemand kennen. Maar goed, terug naar S.: of ik meeding om een spaatje te doen. Kijk, dan heb je mijn aandacht. Want een dagje Spa vind ik altijd prima. Lekker een dagje met de beentjes omhoog, wat masseren, beetje ontharen, nageltjes lakken en je kan er weer voor een dag of wat tegen aan. Ik moet er niet aan denken om ergens in een gym aan van die apparaten te gaan hangen. Ik wil mijn lijf best in conditie houden, maar dat laat ik dan liever doen door een ander, dan dat ik er zelf hard voor moet werken. Ik zit hier toch zeker niet om te werken. Neem me niet kwalijk zeg, er is er een bij ons thuis die werkt: dat is mijn man en de afspraak is gewoon dat ik daar verder niet aan begin. Prima toch? Ik ga bijvoorbeeld ook wel eens naar die mevrouw die mijn vet weg masseert. Wil je het adres hebben? Ik denk dat ze jou ook wel kan helpen..... Doet wel pijn hoor, en het vervelende is wel dat ze het aan de ene kant wegmasseert en dat het aan de andere kant weer tevoorschijn plopt, maar ik heb toch het gevoel dat ik er iets aan doe zonder dat het me energie kost. Zeg, ik heb een lunchafspraak. Je moet echt eens langskomen dan kletsen we wat verder en kan ik je nog wat tips geven. Gezellig!

Shellina

LOGEREN IN DE SCHADUW VAN JEBEL SHAMS

Door Iwan de Lugt

Toch maar even bellen: "Simon, ik geloof dat ik in Al Hamra ben! Althans, ik sta hier in een winkelstraat vol shopjes, voorbij die twee rotondes. Zit ik goed?". Volgens Simon wel. Ik moet de straat uit rijden, aan het einde linksaf, dan de weg volgen tot bij een klein moskeetje... Links langs de moskee en dan kom ik op een stoffig weggetje dat ik moet volgen tot het steeds krappert en ik ga denken dat ik echt verkeerd zit maar dan zit ik toch echt nog goed... En dan zou ik aan het einde van de weg moeten parkeren bij een huis met een groene deur.

Het is zondagmorgen, rond half negen 's ochtends, en we zijn op weg naar Jebel Shams. De komende nacht zouden we een slaapplek moeten hebben in Al Hamra, een dorp net ten zuiden van Shams, de Hoota Cave en Wadi Nakhr (of Wadi Ghul... whatever...de grand canyon van Oman dus). De meeste mensen blazen vol gas langs het dorpje of stoppen er net lang genoeg om wat water of een blikje cola te halen op weg naar hun bestemming, en het is dan ook logisch dat het toeristen nog niet veel te bieden heeft. Een hotel bijvoorbeeld. In februari 2008 was het dorp echter het basiskamp van drie Duitse studenten die 5 weken lang veldonderzoek deden op de zuidflank van Jebel Shams. Destijds zaten ze ingekwartierd in een leegstaand oud woonhuis dat hun werd aangeboden door een lokale sjeik. Nu is een van de studenten terug in Al Hamra om samen met zijn eigen professor en twee bezoekende Australische wetenschappers een verkennende excursie te maken, om na te gaan of er een serie vervolgonderzoeken mogelijk is. Dit jaar heeft hij bij de sjeik een guesthouse geregeld, wat iets leefbaarder is dan het oude huis. Het kost wel 25 rial per kamer per nacht, maar daarvoor krijgen we ook ontbijt. Ik kom twee dagjes meelopen: de professor uit Duitsland is ook mijn decaan bij GUTech (German University of Technology, red.) de universiteit waar ik sinds kort werk, en dit is een goede kans om over het onderwijs en onderzoek bij GUTech bij te praten.

Ik steek de auto links langs het kleine moskeetje en inderdaad wordt de weg daar al snel erg nauw. Tot mijn verbazing rijd ik de oude stad in, want links en rechts staan lemen huizen naast de weg. Na een paar honderd meter rijd ik voorzichtig onder een grote boog over de weg door. Verderop staat een grote witte Landcruiser, duidelijk een huurexemplaar, geparkeerd naast een huis met een rijk versierde, groen geschilderde houten deur. Ik parkeer mijn auto naast de Toyota en stap uit. Vol verwondering neem ik mijn omgeving in mij op: ik bevind me op een klein pleintje -meer een verbreding in de weg- omringd door prachtige oude panden. Sommigen lijken nog bewoond te zijn. Het pand met de groene deur is er daar een van. Op de eerste verdieping staan de ramen open en ik hoor binnen stemmen. Dan gaat de groene deur open. Een lange jongeman met opvallende dreadlocks en een ringbaardje stapt over de drempel naar buiten. Simon.

Het weerzien is hartelijk: vorig jaar ben ik een aantal dagen met hem en de twee andere studenten in het veld geweest, en sindsdien houden we contact. Simon troont ons mee naar binnen en als ik over de drempel stap, valt mijn mond open. Ik bevind me in de ontvangstkamer van een 400 jaar oud traditioneel Omaans woonhuis. Alhoewel er duidelijk gerenoveerd is en de muren gestuct zijn in een lelijke oranje kleur, ademt het de sfeer uit

van lang vervlogen tijden toen je als gast ontvangen werd met koffie en dadels, klaargezet door de onzichtbare vrouw des huizes. Wij lopen door naar de eerste verdieping, waar een centrale ruimte is, die omringd wordt door slaapkamers. Ook hier weer de verrassende atmosfeer in dit oude lemen huis: de deuren zijn van het oude Omaanse type, massief hout, met zware grendels en prachtig snijwerk. Om de westerse gasten te dienen is er een foeilelijk rotan bankstelletje neergezet, maar op tafel staat een kan koffie en een schaal met dadels. Gekookte eieren en plat Arabisch brood maken het ontbijt compleet. Na een kop koffie laat Simon me mijn slaapkamer zien en opnieuw valt mijn mond open. Hier is op de installatie van elektriciteit na al honderd jaar niets veranderd. Diepe nissen in de muur leiden het oog omhoog naar een hoog, bontgeschilderd balkenplafond en het grove witte stucwerk is versierd met geometrische figuren. Er zit geen glas in de ramen, want die worden met luiken gesloten. In de kamer staan twee bedden in dezelfde lelijke stijl als het rotan bankstelletje en we moeten er zelf onze slaapzakken op uitrollen, maar dat mag de pret niet drukken: wat een omgeving!

Over omgeving gesproken, in de omgeving van Al Hamra valt voldoende te doen om een bezoek aan dit guesthouse ook voor niet-geologen meer dan de moeite waard te maken! Wij pakken dan ook al snel op, en na een bezoek aan de bakker om brood voor de lunch te kopen, rijden we terug richting de rotonde buiten Al Hamra. Van daaruit rijden we in de richting van de al Hoota caves en Jebel Shams. Na een kwartiertje rijden bereiken we het dorpje Ghul, rechts van de weg gelegen als die een scherpe bocht naar links maakt. Het 'oude' dorp is bijna niet te zien vanaf de weg, omdat het goed gecamoufleerd is opgetrokken uit natuursteen in de kleur van de bergwand. Aan de andere kant van de wadi ligt het nieuwe dorp: beige betonnen huisjes. We slaan rechtsaf een gravelweg in die ons naar de wadivloer brengt en van daaruit wijst de weg zich vanzelf. Twee minuten later staan we dan ook tussen de steile wanden in de kloof van Wadi Nakhr. De weg de kloof in is van 'gebulldozerd' grind en kronkelt tussen enorme keien door. Dichtbij de ingang ligt een dorpje, en daarna wordt de kloof al snel nauwer. Het rijden en de uitzichten zijn spectaculair, en het is dan ook de moeite waard om af en toe de auto stil te zetten en er van te genieten dat de rotswanden om je heen meer dan een kilometer hoog zijn. Op een gegeven moment kan je niet verder rijden. Op dit punt vind je een paar huizen waar de bewoners prachtige wollen tapijten verkopen. Parkeer je auto en probeer je onderhandelingskunsten aan te scherpen onder het genot van een kopje khawa! Daarna kan je te voet dieper de kloof in voor een gezonde wandeling.

Na een gezonde dosis geologische discussie tijdens onze wandeling, rijden we Wadi Nakhr weer uit. We vertrekken in de richting van de top van Jebel Shams. Wij maken nog een paar omwegen en stoppen nog een aantal keer onderweg op diverse interessante geologische plekjes, maar uiteindelijk staan we dan toch op het randje van Wadi Nakhr, deze keer aan de bovenkant! Het uitzicht is opnieuw spectaculair. Nu gaan de rotswanden meer dan een kilometer omlaag... slik.

Het guesthouse in al Hamra is sinds enige tijd geopend. Overnachten kost 25 rial voor een kamer met twee bedden. Bel voor meer informatie met Suleiman: 9901 0373. In de buurt is ook een heritage museum, Bait al Safah, dat zeker een bezoek waard is, ook in een antiek huis. Al Hamra is een prima uitvalsbasis om buiten Wadi Nakhr en Jebel Shams bijvoorbeeld de pottenbakkerijen in Bahla of Jabrin Castle te bezoeken. Vergeet ook niet de Hasat bin Sult monoliet met petroglyphen van viermanshoge figuren op in de wadi ten zuiden van Al Hamra.

AVOND 4 DAAGSE

De Avondvierdaagse is een jaarlijkse traditie waarbij kinderen van de basisschool in het PDO kamp 4 keer een wandelroute van 4 km lopen, in groepjes van ongeveer 10. De kinderen van de onderbouw (tot en met groep 2) worden ieder individueel begeleid door een ouder. De oudere kids lopen met 2 begeleiders. Dit jaar werd de Avondvierdaagse gehouden in de week van 28 februari tot en met 4 maart. De start was vanaf het grasveld van de PDO school om 16.30 uur in de middag.

De routes zijn wisselend: soms vlak, maar een aantal keer gaat de route ook de berg op en moet er flink worden geklommen. Dan is het een echte conditietest (ook voor de meelopende ouders). Gelukkig was er halverwege altijd een lekkere snack die op de lopers wacht: koekjes, pepernoten, popcorn of chips. Iedere dag iets anders met drinken erbij. Meestal ruim een uur na vertrek kwamen de eersten alweer binnen en kregen hun felbegeerde stempel.

Vier keer lopen betekent een medaille op de laatste avond. Dit jaar hebben we 117 medailles mogen uitreiken, aan zowel Nederlandse kinderen als deelnemers van andere nationaliteiten die goed vertegenwoordigd waren: 30% van de deelnemers kwam uit de internationale stroom van de PDO school.

Op de laatste dag werden de groepen –eveneens een goede traditie– begeleid door de ROP scoutsband (bestaande uit 45 bandleden) die vrolijke muziek speelde, terwijl de kinderen en ouders gezamenlijk terugliepen vanaf het snackpunt naar de finish.

We kunnen terugkijken op een geslaagd evenement, waarvan alle deelnemers, zowel groot als klein, hebben genoten! Dank aan iedereen die heeft geholpen de Avondvierdaagse een succes te maken.

Lianne Keuper, Hettie Boersma, Anneke van Gisbergen

Mirchi

Ramee Guestline Hotel

Aafje en Tobias Hootsen

Zoals men mag verwachten in een land dat een grote gemeenschap uit India herbergt, is er een aantal goede Indische restaurants in Muscat. De "Grote Drie" (Mumtaz Mahal, Passage to India en Woodlands) zijn beroemde gelegenheden en we gaan er dan ook vanuit dat eenieder de weg naar deze restaurants kan vinden. Echter, het restaurant dat wij dit keer hebben bezocht is bij velen onbekend en een bezoek zeker waard is. "It's Mirchi" (of kortweg Mirchi) bevindt zich in het Ramee Guestline Hotel in Qurum, dichtbij het Crowne Plaza Hotel. Wij zijn vanavond op volle sterkte: Hans en Hilke proeven met ons mee. We worden bij het verlaten van de lift vriendelijk ontvangen in een duidelijk Indische setting:

een uitbundig en kleurig interieur, een kruidige geur en een driekoppig orkestje op een podium in het midden van het restaurant. We krijgen een ronde tafel in een nis achterin het restaurant: privé maar toch in het restaurant. Mirchi heeft trouwens ook een echte "private dining room", waarin met gezelschappen tot 20 personen gegeten kan worden. We bestellen een aperitief en dat wordt geserveerd met heerlijk knapperige papadums en 4 verschillende sausjes/chutney's, variërend van zoet tot flink pittig. We bekijken ondertussen de uitgebreide kaart, die uiteraard ook veel vegetarische gerechten heeft, en al gauw vragen we nog wat verse papadums. Bij het bestellen laten we ons leiden door klassiekers maar vragen ook advies aan de uiterst

vriendelijke en behulpzame bediening. Het voorgerecht bestaat uit wat verschillende kebabs, maar ook wat vegetarische opties zoals Gobi. Het hoofdgerecht bestaat uit Chicken Tikka, Lamb Rogan Josh, Korma Mirchi style en we hebben er ook wat Black Dal, steamed rice en Garlic en Butter Naan bij besteld. Zoals gevraagd zijn de gerechten "medium spicy". De smaak blijft behouden maar heeft wel een pittige bite. Hierbij drinken wij uiteraard een Heineken. Kortom, Mirchi is een goed alternatief: keurige en professionele bediening gecombineerd met goed en vers eten in een authentieke setting. Onder het Ramee Guestline Hotel zit Rock Bottom Café, dat zeker ook een bezoekje waard is voor een afzakkertje of wellicht zelfs een klein dansje na het eten...

Voordeligste **all-in** tarieven vanaf € 22,- per dag

Snelste Schiphol service • 24 uur per dag • Geen extra verzekeringen bij aankomst • Laagste eigen risico

www.bbcarrental.nl

WAT vrouwen WILLEN VAN MANNEN

NOU, TOE DAN, ZEG HET DAN, HE! DURF JE ZEKER NIET? HAHA, LOSER!
JA EN..? ZIT JE ERGENS MEE? MOET JE EEN BEUK OFZO?
BORING!

JONGENS, OPHOUDEN NOU!

Mijn persoonlijk welbevinden kwam in het gedrang. Mijn behoefte aan het harmonisch gezinsmodel leed danig onder de hanige interactie van mijn mannen. Pogingen om de sfeer omhoog (en het testosterongehalte omlaag) te krikken mislukten jammerlijk. Gewillig echter luisterden ze naar mijn klachten maar, ik had het al aan hun verbaasde koppen moeten

overgrote groep die je niet zag staan. Dat waren de sukkels en volkomen oninteressant. Sorry mannen, dat was slechts onze ongenueanceerde blik van toen. Jullie zijn natuurlijk wel allemaal interessant en zeker is dat ik veel meer lol heb gekregen in al dat typische mannengedrag. Niet zelden maakt het de JEU in mijn leven. Mede daardoor was er weer véél te genieten de afgelopen weken in en om ons kamp.

De Regatta bijvoorbeeld was een heerlijk weekend. Lekker buiten op het strand met gezellige mensen, goed eten en veel activiteiten. Ik ben niet zo'n sporter, maar ik zeil wel eens mee; laat er nou helemaal geen wind staan. Het heeft mijn pret geenszins bedorven want mannen zouden geen mannen zijn als ze niet een oplossing bedachten voor dat probleem. Allengs werden er vervangende wedstrijden georganiseerd. De eerste was een kanorace: twee personen per boot. Behoeft geen toelichting dat het de mannen waren die stonden te trappelen: eindelijk actie! De spierbundels bolden op; er werd gezwoegd. Niet verkeerd om naar te kijken. Een kano met een gemengd team (ik denk dat het de spreekwoordelijke uitzondering was) bleef ietsje achter. Terug op het strand was het mannelijke teamlid mannelijk verontwaardigd. Het lag aan de boot. En waarschijnlijk ook aan het gewicht: "jij bent ook niet een van de lichtsten", zei hij nogal ongalant tegen z'n medepeddelaarster, waarop ze voor een moment onthutst keek van haar eigen frêle gestalte naar dat van de bonk spieren (en andere massa) tegenover haar. Ik lag in een deuk. De dame in kwestie ook nadat de heer nog namokkend z'n troost zocht in de uitgebreide lunch. Bij de tweede vervangende wedstrijd werden twee 'kale' catamarans ingezet. Ieder team moest zes mensen leveren om te peddelen waaronder (verplicht) één vrouw. De sportievere vrouwen

Die laatste zin is van mij, maar het eerste gedeelte is een stukje conversatie tussen de mannen in mijn gezin. Ze doen het moeiteloos twee aan twee, maar met name wanneer ze met z'n vieren bij elkaar zijn. Dat is dus dagelijks tijdens het avondeten en helemaal in de vakanties. Dan houden ze niet meer op! Dat is tegenwoordig een stuk verbeterd moet ik zeggen, want voorheen hakketakten ze er ijverig op los tegen elkaar. Eindeloos. Tot een paar jaar geleden. Tot dat memorabele moment zette ik m'n tanden op elkaar en hoorde ik het een paar dagen aan. De verhoudingen moeten zeker weer even duidelijk worden, dacht ik dan. Op gegeven moment echter, op een idylisch plekje in Sicilie, werd het me te ergens werd het gortig.

zien, ze hadden geen idee waar ik het over had. Het heeft nog heel wat voeten in de aarde gehad, toch door de jaren heen hebben mijn mannen geleerd dat ik niet vrolijk word van hun 'gespierde communicatie' en hoewel ze nog niet echt snappen wat daar nou zo erg aan is houden ze tegenwoordig rekening met me: Mama is anders.

Ja jongens, vrouwen zitten anders in elkaar dan mannen. En daar heb je het: een levenslange bron voor discussie, lering en de vermaak.

Zelf vond ik jongens vroeger intrigerend, doordat ze zo verontrustend onbekend en spannend waren. Die donkere, broeierige blik joeg een rilling over je ruggegraat: beetje eng, súperaantrekkelijk. Als ze in een groep waren was je op je hoede en snapte je niet veel van hun 'codes': dat maakte indruk. De meeste ellenlange gesprekken met vriendinnen gingen over hen en we dachten er allemaal hetzelfde over (...). Dat ging natuurlijk niet voor alle jongens op. Er was nog die

onders ons kregen de eer. Ik dus niet gelukkig, want ik ben een kei in aanmoedigen. Het fanatisme kreeg z'n greep op de deelnemers en tactieken werden besproken. Het werd een race der Titanen. Verbeteren koppen tot het gaatje. Als er al een man was die het niet al te serieus nam werd dat hem aangerekend. "Geen teamplayer" werd er serieus gemopperd over de afvalige. Tja, je bent een man of je bent het niet, dus er moest wel gewonnen worden. Mee eens, ik moet er niet aan denken dat die kerels met z'n allen de slappe lach krijgen, zoals vrouwen dat zo goed kunnen in dit soort situaties. Getver! Nee hoor, in plaats daarvan kon één van de winnende mannen het niet laten om de verliezer even uit te leggen hoe dat nou kwam: "kijk, dat is nou het verschil tussen intelligentie en ..." en dan komt er wat al naar gelang het niveau en de samenstelling van de omstanders. In de volgende ronde verloor hij. Ik heb 'm natuurlijk niet meer gehoord. Het volleybal was ook erg leuk om naar te kijken, want zelfs de wat mindere goden in deze sport gingen er gewoon voor. Mannen kunnen zo heerlijk

opgaan in het moment. De 'Goed bezig Bokaal' ging wat mij betreft absoluut naar die ene man.

Zijn we meteen bij het evenement het weekend daarna: Het fameuze Men Only Weekend. Dat is echt hilarisch. Al weken van tevoren steken deelnemers elkaar in e-mails de loef af (gewoon onder werktijd natuurlijk). Beetje jammer dat de vrouwen daar nooit van mogen meegenieten, maar gelukkig kwam één koppel op het lumineuze idee om de vrouwen in te schakelen in de strijd naar De Bokaal. Het thema was dit jaar 'Odyssee' (heel verantwoord). En natuurlijk stonden we gelijk klaar om hen als 'Muzen' te assisteren, want wees nou eerlijk: wat zijn onze mannen zonder hun vrouwen. Oh, en dan die Strijdwagens die moesten worden gebouwd voor het onderdeel 'het elkaar bekogelen met eieren'. Oddy heeft weinig tijd, gezien de druk van het werk. Op miraculeuze wijze wist hij echter uren vrij te maken voor dit project (bijzonder) en met hem blijkbaar ook de andere teams. De hele familie hielp mee in zijn geval (tja allemaal mannen) en ik had gewoon lol: de boys waren bezig met een van hun favoriete onderwerpen, in dit geval auto's en ander bewegend speelgoed. Toppie! Ik hoefde dagenlang alleen maar 'goh' en 'leuk' te zeggen en iedereen was gelukkig. Toen de mannen uiteindelijk de deur uit waren (hèhè), lieten wij vrouwen ons natuurlijk niet onbetuigd en gingen we ons lekker op onze geheel eigen wijze vermaken. Maakt dan weinig uit wat zich aandient, deze keer was het de Syrian Night. Zet een groep vrouwen bij elkaar en ze hebben leut. Okee, op een totaal andere manier dan de mannen, maar dat wisten we al. Terwijl de mannen melig aan het afzien waren en het ongetwijfeld over vrouwen hadden, genoten wij van een supershow met alleen maar prachtige jongemannen

(zou kunnen dat er ook een paar vrouwen bij waren). Op zo'n moment is het altijd handig om in de redactie van de Raskrabbel te zitten. Goed excuus om een diepte-interview in te lassen achter de schermen. Wat de heren allemaal zeiden, weten we niet meer precies, maar wat een mooie exemplaren waren het! Pien was er op een gegeven moment sprakeloos van (zie foto). Mochten er nu ex-Man Only gangers ongerust worden bij het lezen van deze laatste regels: 'vreest niet gij Odysseus, uw Penelope was u altijd trouw'. Niks geen hordes minnaars te verslaan voor onze mannen: bij terugkomst stonden de vrouwen hun helden al op te wachten. Het was dat we ze door en door kennen, maar anders.... wat een stelletje ongeregeld kwam daar binnendruppelen. Wat een hunks! Zojuist terug van twee dagen zonder douche en scheermes, afgemat door een eindeloze stroom 'Men Only Activiteiten' ("het was zwaar") en andere aanverwante 'Mannendingen' ("het bier is op"), had hun zichtbaar (en ruikbaar), die schijn van MACHO! gegeven. Lekker! Vraag me niet waarom, het zullen wel de hormonen zijn. Maar pas op mannen en dan zijn we weer terug bij het begin van mijn verhaal, het moet wel bij schijn blijven! Snappen jullie het nog heren? Nee? Geeft niet hoor, ook dat vergeven we jullie, maar een bloemetje cq diamanten hebbedingetje op z'n tijd helpt reusachtig mee. Damas kun je vinden in....., oh wisten jullie al. Ja, logisch.

Sandra Kapoh

FAHAL ISLAND SWIM

Weet je nog...

... je bent net aangekomen in Oman, je zoekt verkoeling op het strand. Lekker met je voeten in de branding. Je geniet van het uitzicht. Starend naar het eiland droom je weg: "hmmm... best ver weg die rots...". Dan herinner je je ineens wat je gelezen hebt over de diversiteit aan beestjes onder de zeespiegel. Snel haal je je voeten uit het water. Je werpt nog een laatste blik op een paar sportieve dwazen die in de verte langs de boeien heen en weer zwemmen, en tegen je gezelschap zeg je: "ehhh, zullen we lekker het zwembad in plonsen?". Waar je vervolgens hoort dat er - echt, serieus - mensen zijn die, *nota bene voor de LOL*, van dat eiland terug naar het strand zwemmen!?

Ik weet nog...

- dat ik met de kayak naar het eiland vaar en denk: "inderdaad, wat een p*kke eind!@#\$\$%"
- dat ik eindelijk genoeg moed bij elkaar geschaapt heb om een stukje verder de zee in te zwemmen. Ik sta vrij snel weer op het strand. Als de paniek wat gezakt is realiseer ik me, dat die zwarte schaduw die onder mij door zwom, eigenlijk ons eigen PDORC-huiszeeschilpadje was.
- dat het daarna nog heel lang geduurd heeft tot ik langs de boeien durf te zwemmen, en dan echt alleen met vriendinnen in een kayak vlak naast me...
- dat de dames van de tennisclub, die ons in de zee zien ploeteren terwijl ze lekker aan de cappucino zitten op het terras van boatclub, zich echter meer zorgen maken over mijn kayakers dan over mijn zwemmen...
- dat dit na veel oefenen toch nog goed is gekomen...
- dat we ons uiteindelijk zelfs op durven te geven voor de Fahal Island Swim 2008
- dat ik nu de trotse eigenaar ben van een T-shirt met de opdruk "I almost did the Fahal Island Swim 2008"...!
- dat Edwin van der Geest, Paul Goedemoed en Martin Kraaijveld vorig jaar een fantastisch georganiseerd evenement hebben neergezet.
- dat het dit jaar vast minstens zo gezellig gaat worden. Wel hoop ik dat het *zwemmen* dit jaar doorgaat.
- niet zeker of ik dit jaar genoeg moed kan opbrengen om weer mee te doen, maar wel dat ik er in ieder geval weer hard voor ga trainen en veel lol en spannende momenten ga beleven in de aanloop ernaartoe!

Wat je moet weten als je mee wilt doen:

- * De datum natuurlijk; **21 MEI 2009!**
- * De bedoeling is dat je, nadat je door de boot om 7.00u (inderdaad, 's ochtends ja) naar het eiland gebracht bent, om 7.30u start en de 4 km terugzwemt naar de boatclub op het PDO strand. Een enthousiaste menigte én een heerlijk ontbijt staat daar op je te wachten.
- * De Fahal Island Swim is *geen wedstrijd*. Je tijd wordt wel geregistreerd maar er zijn geen prijzen te winnen voor 1e (of laatste) plaats. De snelste zwemmers zullen er ongeveer een uur over doen, de minder ervaren of minder fanatieke zwemmers (zoals ik) zullen daar wat meer tijd voor nodig hebben...
- * Borstcrawl, schoolslag, rugslag, het mag allemaal. Zwemvliezen, zwemplankjes en andere hulpstukken echter niet (behalve in noodgevallen natuurlijk).
- * Zorg ervoor dat je alleen meedoet als je in goede lichamelijke conditie bent en zeker weet dat je voldoende uithoudingsvermogen hebt om 1 à 3 uur zwemmen vol te houden.
- * Je kan ervoor kiezen om alleen of in een groep te zwemmen, zolang je maar een *boat cover* (verplicht voor iedere zwemmer!) hebt om je te helpen als je in de problemen komt.
- * Zwemmers jonger dan 16 jaar moeten door *èèn van hun ouders* begeleid worden in de boot.
- * Als je je als groep opgeeft, blijf je ook de hele afstand bij elkaar. Groepen die uit elkaar vallen worden door de marshalls het water uitgehaald. Zorg er dus voor dat je teamleden uitzoekt met hetzelfde tempo.
- * De pre-briefing (overigens een groot succes vorig jaar!) is 20 mei en ook dit jaar weer inclusief een pasta-maaltijd. Alle zwemmers, boat covers en familie zijn welkom!
- * De datum, 21 mei, is al in december geprikt na grondige bestudering van de Omaanse getijdentabellen, en in overleg met de Mina Al Fahal Port Authority. Het verschil in hoog en laag water is op deze datum het kleinst. Dit zegt overigens niets over eventuele stroming. Dus mocht het evenement niet door gaan vanwege de weersomstandigheden, sorry, maar *geen alternatieve datum* mogelijk!
- * Aanmelden kan bij paul.goedemoed@pdo.co.om en martin.kraaijveld@pdo.co.om en het kost OMR 5 p.p.

DUS: als je redelijk kunt zwemmen, **MEE DOEN!**

Begin nu met trainen en schrijf je in.

Het is "maar" 4 kilometer...!

Ik zie je in de zee!!! (of toch maar niet?!)

Liesbeth de Leeuw

Bankencrisis? of bankgeheim?

Geachte expat,

Lang heb ik getwijfeld of deze column over de bankencrisis of over het bankgeheim zou gaan. Hij gaat dus in ieder geval over banken en voor we het over het geheim hebben zal ik het daarom eerst nog even kort over de crisis hebben, dan slaan we 2 vliegen in een klap. Die bankencrisis hakt er aardig in op dit moment maar ik denk dat als we over een jaar of 10 terugkijken, we waarschijnlijk kunnen constateren dat deze crisis alleen (tijdelijk) een stuk van onze collectieve welvaart heeft gekost. Al die toestanden omdat de financiële sector een beetje te hebbertig is geweest. Over een poosje draait alles weer zoals we gewend waren en betalen we collectief nog een aantal jaren de staatsschulden af, die we met zijn allen hebben gecreëerd. Het is niet denkbeeldig dat dit deels zal gebeuren door een hoge inflatie en een lagere dollar en dan mag u zich pas echt zorgen gaan maken over uw pensioen. Bij 2% inflatie is € 1.000 over 20 jaar € 673 aan koopkracht waard, maar bij 4% inflatie is het slechts € 456. Als die hoge inflatie er werkelijk komt, heeft u de komende jaren dus aardig wat extra rendement nodig. U kunt ook en dat is de dure optie, veel meer sparen dan u tot nu toe deed. Als u, wat uw pensioen betreft, uitsluitend vertrouwd op uw pensioenfonds, dan heeft u nu stof tot nadenken.

Dan het bankgeheim, dat de laatste maanden uitvoerig ter discussie is geweest. Expats moeten bij terugkeer naar Nederland beslissen of zij hun vermogen opgeven bij de fiscus of niet. Bij die beslissing speelt de vermogensrendementsheffing (VRH) van 1,2% natuurlijk een hoofdrol. De vraag is echter of je in het buitenland kostenteknisch beter af bent. Ik bankierde en belegde vroeger in Luxemburg en de tarieven daar waren vele malen hoger dan in Nederland; vooral transacties werden duur betaald. De kostenstructuur was veel hoger dan de 1,2% VRH en achteraf

gezien was het dus een vrij nutteloze oefening van me, dat bankieren in Luxemburg. Als expat betaal je bovendien geen VRH en dan zijn de totale kostenverschillen nog veel groter. Kostenteknisch denk ik dat het niet veel zin heeft om bij terugkeer je geld in het buitenland te laten. Je moet bij de beslissing dus in ieder geval de kosten goed in de gaten houden want voor je het weet ben je in een belastingparadijs meer kwijt dan je in Nederland kwijt bent, en dat is dan inclusief de VRH.

Maar stel nu dat je het toch doet, wat zijn dan de gevolgen en hoe is de pakkans?

Deze laatste is veel groter geworden de laatste jaren en bovendien ligt het bankgeheim zwaar onder vuur. Onder druk van, vooral Duistland en de VS, heeft recentelijk een groot aantal van de belastingparadijzen aangekondigd dat ze hun bankgeheim deels opheffen. Uw keuze wordt dus beperkter en de pakkans (veel) groter). Wat gebeurt er als je gepakt wordt?

De fiscus ziet het als een delict en er wordt stafvervolgting tegenuingesteld. Er wordt bij voormalige expats maar liefst 12 jaar terug gekeken en u krijgt een naheffing over maximaal 12 jaar, over uw gemiddelde saldo per jaar berekend en dit wordt verhoogd met heffingsrente. Over dat totale bedrag krijgt u vervolgens een boete van minimaal 50% tot soms 100%. Deze boete wordt binnenkort waarschijnlijk verhoogd, waarbij een getal van 300% de ronde doet. U bent dan, op dit moment, al gauw de helft van uw geld kwijt en in de toekomst nog veel meer. Over kosten gesproken.

In Nederland wordt door voormalige expats en belastingontduikers, op dit moment op grote schaal gebruik gemaakt van de zogenaamde inkeerregeling. Je betaalt dan alleen de achterstallige belasting met heffingsrente maar je moet je wel zelf melden en wel voor de belastingdienst

je op het spoor is. Ook is er sprake van dat deze inkeerregeling over enige jaren wordt opgeheven. Mijn conclusie is dat het sop de kool niet waard is en dat u beter af bent met uw geld in Nederland als u in Nederland woont. Maar wat doet u, nu u nog in het buitenland woont?

Als expat was ik ook gewend om geld in het buitenland te hebben. Toen ik in de tachtiger jaren van de vorige eeuw in Oman woonde had ik een rekening bij de BCCI in Oman en ook in Luxemburg waar het hoofdkantoor gevestigd was en waar je kon beleggen. Bij mijn eerste gesprek over beleggen bleek al snel dat ik het vereiste minimum kapitaal van 10 miljoen franken nog niet had dus dat gesprek duurde niet lang. Daarna ben ik zelf maar gaan beleggen, waardoor ik, vooral in de begintijd, aardig wat onnodige scheuren in mijn broek heb opgelopen.

Toen ik in 1988 (voor de eerste keer) terug ging naar Nederland, heb ik de rekeningen opgeheven en er een Porsche van gekocht (jeugdzone). Een paar jaar later ging de BCCI failliet. De rekeninghouders waren dus hun saldo (deels) kwijt, maar ik had mijn Porsche nog. Dat een bank failliet kon gaan wist ik dus al, maar toch kwam het Icesave drama als een verrassing, omdat ik niet had gedacht dat dit in Europa ook mogelijk was. Naar aanleiding van het Icesave gedoe, is de garantie op spaargelden in Nederland verhoogd tot € 100.000 per rekening of het dubbele bij een en/of rekening en dat gaat waarschijnlijk zo blijven.

Zoals altijd zijn suggesties over onderwerpen voor een volgend artikel van harte welkom.

Mocht u vragen hebben over het bovenstaande of over andere vakgebieden van de financiële planning dan kunt u mailen naar Henk@PlanningMasters.nl

Uw financiële Raskrabbelaar,
Henk Vriesman RMFP FFP
0031-72-5816015

KINDER pagina

Door onze Razende
Reporters uit DP8

DOORSCHRIJFVERHAAL "HET WONDERLIJKE WOUD"

Voorwoord van de redactie:

De afgelopen twee weken ongeveer zijn de kinderen van DP8 super enthousiast bezig geweest met een zogenaamd doorschrijfverhaal. Er is een introductie met uitleg in de klas gegeven en een inleiding van een paar zinnen gemaakt. Ieder kind heeft vervolgens 6 tot 8 zinnen geschreven. De eindopdracht voor iedereen was een slot te verzinnen en een passende titel voor het verhaal.

De hoofdredactie mocht de winnende titel en slotstuk van het verhaal kiezen. De winnaars zijn Hanna Sickler en Lisa Degens geworden. Hanna en ook Lisa hadden beide dezelfde titel verzonnen: "Het wonderlijke woud". Het winnende slot is geschreven door Lisa. Zij wist het verhaal tot een goed slot samen te smeden. Gefeliciteerd!!

Pieter lag op z'n rug in het gras van een open plek in het bos. Een warme, droge wind floot zacht, maar onheilspellend door de bladeren van de bomen. Naast hem zat Sara met haar kin op haar opgetrokken knieën. Ze had een zorgelijke frons op haar voorhoofd. De twee kinderen hadden net aan elkaar moeten toegeven dat ze hopeloos verwaald waren. Hoe hadden ze zo stom kunnen zijn om alleen, nou ja met z'n tweeën, het "Wonderlijke Woud" in te trekken? Ze waren moe en wisten niet wat ze nu moesten doen.

Plotseling zei Sara: "Hee, kijk! Rook! Vuur!" Nu zag Pieter het ook en ze renden weg. Na vijf minuten rennen keken ze achterom en zagen dat het vuur niet groter was geworden. Ze werden plotseling heel nieuwsgierig; ze gingen op het vuur af. Na tien minuten lopen waren ze er nog maar vijftig meter vanaf. Ze kwamen steeds dichterbij. Toen ze vlakbij waren zagen ze

waar het vuur vandaan kwam. Het kwam van een vuurspuwend monster. Het monster was groen met een groot rood hoofd. Het monster had ook nog een blauwe staart met giftige zwarte stekels. Pieter en Sara waren verlamd van schrik. Het grote monster kwam op hen af, dreigend en onheilspellend. Ze hadden geen idee wat ze moesten doen.

Opeens zag Pieter een donkere, grote schim van achter het monster op het monster af komen. Hij had geen idee wat het was! Opeens zag hij het: het was een adelaar van wel twaalf meter breed, inclusief vleugels. Zijn veerpunten waren een beetje blauwig. De adelaar vloog op het monster af en met zijn klauwen probeerde hij het monster op te tillen. Sara en Pieter waren doodsbang, ademloos keken ze toe. De adelaar probeerde nog steeds het monster op te tillen, maar het scheen hem niet te lukken. Er ontstond een hevig gevecht tussen de adelaar en het monster.

VINCENT

LISA

DANIEL

HANNA

YKE

Sara en Pieter maakten dat ze weg kwamen, ze renden en renden net zo lang tot ze bijna geen adem meer over hadden. Ze vielen uitgeput in slaap.

Toen ze weer wakker werden keken ze om zich heen of er geen ander gevaar aanwezig was. Nee, gelukkig geen gevaar! Ineens merkten ze pas hoe hongerig en dorstig ze waren. Ze besloten op zoek te gaan naar water en voedsel. Opeens hoorden ze iets; Sara en Pieter schrokken, maar kwamen er toen achter dat het geluid van stomend water was. Ze gingen op het geluid af. Het was een rivier en naast de rivier groeiden bessen. Ze plukten een paar bessen, aten ze op en dronken wat water. Pieter vroeg zich af hoe ze hier ooit weg konden komen, er was niks levend.

Opeens hoorden ze een slepend geluid; het was de adelaar, hij sleepte met zijn vleugel. De adelaar zag hen niet. Pieter zocht met Sara een verstopplek, maar toen ze goed rondkeken zagen ze dat de stenen geen stenen waren maar monsters, veel bomen waren monsters. Het zat vol met leven. Wat er op het eerste gezicht uit zag als iets waar geen leven was, zat vol leven. Daar stonden Sara en Pieter dan, aan de grond genageld zonder adem.

Overall om hen heen begon van alles te

bewegen. De adelaar zag het maar maakte zich er niet druk om, hij ging rustig drinken en viel snel in slaap. Monsters kwamen op Sara en Pieter af en niet op de adelaar. Pieter zei: "hij zal wel te sterk zijn om gedood te worden door deze monsters." Sara en Pieter holden naar de adelaar en ze klommen vliegensvlug op de adelaars rug. "Kijk!" riep Sara, de monsters sjokten terug; ze wisten dat ze niet bij Sara en Pieter konden komen.

BROE O E O E M M M . . . . . het bos trilde. De adelaar schrok wakker. BRRRRUULL!!!! "Een oorverdovende brul van een monster", zei Sara. De adelaar vloog op. De adelaar had wel wat moeite om omhoog te komen met al dat gewicht op zijn rug.

Hij had net genoeg kracht om boven de monsters uit te komen. BRRRRUULL!!!! hoorden ze weer. "Kijk daar,

het monster dat daarnet zo hard brulde!" zei Pieter terwijl hij naar een gigantisch bruin stekelig monster wees. "IEUW wat is dat ding lelijk!!" gilte Sarah. Ze vlogen nog steeds hoog maar ze begonnen te dalen. "De adelaar

is te zwak door zijn pijnlijke vleugel" zei Pieter een beetje bibberig. "Oh nee! We dalen richting dat vieze beest!", huilde Sarah. "Ik wil mijn leven niet eindigen in de buik van een monster!"

Opeens stortte de adelaar neer met hoge snelheid. Ze vielen recht naar beneden, en plonsden in de rivier waar ze eerder waren. Nu merkten ze hoe veel kracht de rivier had, Sara schreeuwde "YES, we gaan gewoon mee met de stroming en dan zijn we veilig!" Pieter zei "waarom zijn we veilig als we richting een waterval gaan?" Sara schreeuwde van angst en gilte naar Pieter: "wat gaan we doen?" Pieter probeerde aan de zijkant er uit te klimmen maar dat kon niet, de stroming ging te snel. Sara schreeuwde een paar keer om hulp maar er was niemand. Het donderende geluid van de waterval kwam snel dichterbij. Ze vielen alle drie

van de waterval af. Sara en Pieter landden met een harde klap op een

overhangende tak. Ze zagen de adelaar in de diepte verdwijnen. Langzaam kleurde de rivier onder hen rood. Pieter wist dat in de rivier piranhas zaten en zei "die adelaar is er geweest". "Misschien zijn we nu wel veilig

maar hoe komen we hier ooit weg." zei Sara.

Pieter kon niet goed nadenken want hij had zich geschaafd aan de tak en zag alles wazig door zijn tranen. Toen zag hij een bruin uitstekend ding en zei met een zacht stemmetje. "kijk daar hangt nog een tak misschien kunnen we daarbij komen". Sara probeerde bij de tak te komen en het lukte. Nu moest Pieter nog maar het lukte hem niet. "Pak mijn hand", zei Sara. Pieter deed wat ze zei en pakte haar hand. Sara wilde Pieter omhoog trekken maar het lukte haar niet. Pieters hand was bezweet en gleed weg. Hij kon nog net op tijd met zijn andere hand de tak vastpakken. Nu zaten ze pas echt in de problemen ze konden geen kant meer op. Pieter had pijn en Sara zat op de andere tak. Sara zei tegen Pieter: "probeer het nog een keer." Zo gezegd zo gedaan. Dit keer lukte het wel. Pieter en Sara konden nu eindelijk weg bij de waterval. Toen ze een heel eind gelopen hadden waren ze moe en hongerig en zochten naar een slaapplek. Sara stelde voor om in de grote eik te gaan slapen die naast hun stond, dat vond Pieter een goed idee. Voordat ze naar bed gingen zochten ze wat eten. Pieter had bessen gevonden. Nadat ze die op hadden gegeten gingen ze slapen.

Sara werd wakker van een grote brul. Ze maakte Pieter wakker. Toen hoorde Pieter ook BRUUUUUL ze dachten allebei het zelfde: het is het grote bruine stekelige monster dat ze al eerder hadden gezien. Hij kwam op hun af want je hoorde steeds harder: BRUUUUUUUUUL!!!

Het monster was nu heel erg dicht bij. In het licht van de maan zagen ze het monster op hun afkomen. Het liep niet normaal maar hield strompelend 1 poot omhoog. Onder de eik stopte hij en begon klagelijk te janken, terwijl hij aan zijn poot begon te likken. Pieter boog zich naar voren en zag de punt van een scherpe tak uit de poot van het monster steken. Plotseling klonk er een luide krak, de tak brak en Pieter viel naar beneden op de grond. Sara gaf een luide gil en zag het monster op Pieter af gaan. Pieter deed zijn ogen dicht en wachtte doodsbang af tot het monster hem zou verscheuren. Toen er na een paar minuten nog niks gebeurd was keek hij voorzichtig naar het monster. Tot zijn verbazing plofte het monster naast hem neer en hield zijn poot voor Pieters neus. Op dat moment wist hij dat hij het monster moest helpen. Hij trok de scherpe tak uit de voet van het monster die jankte van de pijn en ze grepen naar hun oren zo hard klonk het. Uiteindelijk stopte het gejammer en ging het monster weg tot verbazing van Pieter dat hij niet opgegeten was.

Toen het ochtend was liepen ze door het bos. Ze zagen geen

monsters of dieren. Of toch, daar zagen ze het vuurmonster weer. Maar het was een klein vuurtje; ze maakten het uit. Tot hun schrik had de boom naast hun toch vlam gevat en zo verbrandde bijna het hele bos, maar toen zagen ze dat het herfst was en geen vuur.

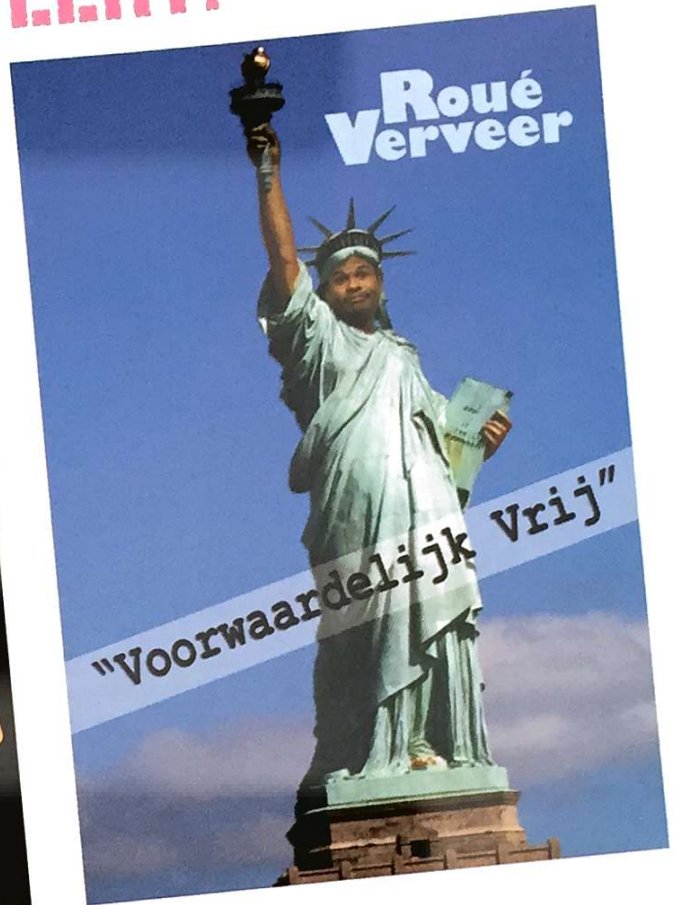
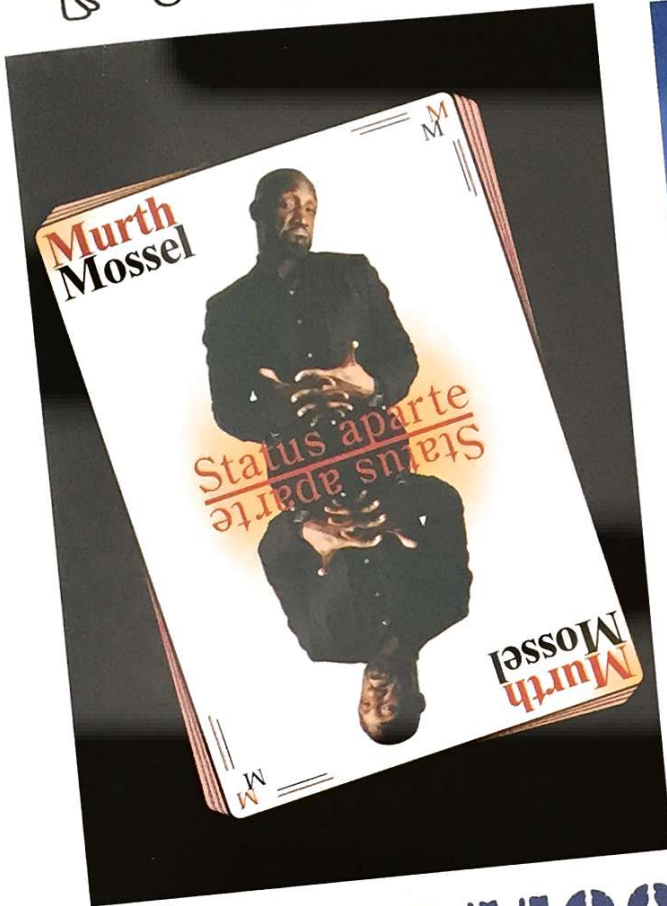
Met opluchting gingen ze zitten. Opeens hoorde ze een gebrul... BRUUUUUUUL!!!!!!! Het was het bruine monster en er zat nog steeds een gat waar de tak in had gezeten. Een enorm groot gat...

Sara moest wat doen... ze had het gevoel dat ze iets moest doen. Ze plukte een groot blad, en deed daar het 'wonderlijke water' in. In boeken las ze altijd dat dit water heelde. Dus ze deed het op de wond, en het monster hilde van de pijn. De wond heelde wel erg snel. Pieter klom snel op de rug van het monster en hielp Sara er ook op. Het monster vloog weg, over het bos. Opeens zagen ze het dorp weer!! Ze waren gered! Het dier streek neer en de kinderen gingen eraf. Ze 'bedankten' het dier hartelijk en renden terug naar huis. Hun ouders waren erg ongerust geweest, maar waren wel heel erg blij dat ze terug waren. En ze leefden nog lang en gelukkig...

HOLLAND COMITE OMAN
PRESENTEERT:

MURTH MOSSEL & ROUÉ VERVEER

3 JUNI 2009, 20.00 UUR,
PDO SCHOOL SPORThAL

Murth Mossel is comedian en rapper. Al jarenlang behoort hij tot de vaste kern van Comedytrain en van de rapgroep Flinke Namen. Daarnaast is de stem van Murth Mossel te horen in diverse tekenfilms. Hij staat nu in de Nederlandse theaters met zijn cabaretprogramma Status Aparte.

Roué Verveer, comedian, cabaretier, auteur, acteur, entertainer... maar bovenal mens! Roué zijn laatste theatershow, seizoen 2008-2009 heet Voorwaardelijk Vrij. Hij staat hier nu mee in het theater en wederom is deze show een groot succes. Met deze show bevestigt hij zijn inmiddels verworven status.

TICKETS
**OMR
12.500**

BEL ANS: 92878001
OF PAOLA: 99263459

Oranjebal 2009

One Night

in Amsterdam

VONDEL PARK

FOTO'S: SANDRA KAPOH,
MARCEL VAN MOURIK,
SIMPLYWEB

Een uitje naar zee..

In december gingen we samen met de fam. Oprinsen naar Ghaluf Beach om te kamperen. Vooral het laatste stuk, wanneer je richting de kust rijdt is erg mooi. Na wat heen en weer rijden over het strand..... "daar, nee daar is een mooi plekje" vonden we een prachtige plek. Dit strand is een paar km lang en ligt totaal verlaten, afgezien van walvisbotten, dolfijnen schedels en schildpadden overblijfselen.

De volgende ochtend besloten de mannen een duin te beklimmen, waar Frank geologisch onderzoek hoopte te kunnen doen en lokte ik Jolanda een prachtig kalme en vlakke zee in.

Aangezien ze doodsbenauwd is voor alles wat met zee te maken heeft, moest ik haar wel even overreden, maar tenslotte zwichtte ze voor mijn gezeur en liep schoorvoetend achter me aan. We waren nog niet tot onze knieën - ik keek net achterom om te zeggen dat ze niet zo moest dralen - of ze begon te gillen dat ze was gebeten en rende strompelend de zee uit. Vreselijk lachend rende ik achter haar aan, denkend dat ze enorm aanstelde, want zeg nou zelf...er was toch niets om bang voor te zijn????

Maar nee, onder haar voet zat een klein sneetje en ze verging duidelijk van de pijn, snel nog 100m verderop gestrompeld naar ons tentenkamp. We zagen meteen rode vlekken vanaf haar voet omhoogkruipen naar haar kuit.

Ze had zo'n ongelooflijk pijn dat ik als een kip zonder kop rondrende, gelukkig vond ik wel onze EHBO-kist met anti-histamine die ik haar snel gaf, toen de wond gewassen met alcohol (de gin van Frank).

We hadden een klein vacuum pompje (aspivin, verkrijgbaar in Nederland bij de apotheek) bij ons waarmee je gif zou kunnen uitzuigen. Voor de lol wel eens geprobeerd bij een wespensteek,

maar dan gebeurde er eigenlijk maar weinig. Nu zette Robbie dat pompje op haar voet, dat zich meteen volzooog met vies, geel spul, een vingerhoedje vol!!!

Ondertussen werd ik wat radeloos omdat Jolanda werkelijk verging van de pijn en die mannen maar niet terugkwamen van hun geologische tripje. Eindelijk hadden de mannen door dat er iets loos was en zetten er (lichtjes) de pas in. Maarten kreeg het briljante idee om een streep te zetten waar de rode vlekken stopten om zo te kijken of de reactie op het gif nog verder omhoog zou gaan of juist zou zakken. Dat streepje zat al halverwege haar kuit.

Met de benen omhoog en wat ijscompressen, Frank liefdevol naast haar, lag ze daar nog een uur te kreperen.

Toen ineens werd alles draaglijk en zagen we dus ook (nav het streepje) dat de reactie op het gif minder werd. Nadat ze van alle pijn en emoties geslapen had, voelde ze zich beter en besloten we nog maar een nachtje te blijven. Ondertussen was het eb geworden en zagen we ineens hoe het strand vol lag met kuilen, waar dus roggem hadden gelegen. Zo kregen we het idee dat ze waarschijnlijk op een pijlstaartrog was gaan staan.

Toen ik de volgende dag op weg naar huis weer bereik kreeg met mijn Iphone, zocht ik op wat te doen bij steken van een pijlstaartrog.

De schrok was erg groot: vaak raken mensen van de pijn in shock en moet men zsm naar een ziekenhuis. Daarnaast is de kans groot dat er kleine stukjes van de stekel achterblijven. Deze gaan hoogst waarschijnlijk infecteren en kunnen binnen een week leiden tot koudvuur.

Nadat ik Jolanda had gevraagd of ze erg was gehecht aan haar voet besloten ze op de terugweg meteen een noodstop te doen bij het Muscat Private, waar ze geïnjecteerd werd met steroids, tegen infecties. Hier vertelden ze haar dat ze meteen naar een ziekenhuis had moeten gaan, omdat mensen vaak in shock raken of een allergische reactie krijgen, die levensbedreigend kan worden wanneer deze niet wordt behandeld.

Twee weken later, in Nederland, werd haar voet opnieuw dik en pijnlijk. Na een bezoek aan de dokter werd haar voet opengesneden en haalden ze er nog een stukje stekel uit.

Necrosis (dood weefsel) en infecties (met alle gevolgen vandien) zijn gebruikelijke problemen bij steken van een pijlstaartrog.

Na deze ervaring heb ik voor mezelf een staatje samengesteld (mbv websites) wat te doen bij verschillende beten, dat nu geplastificeerd klaarligt in mijn EHBO-kistje.

Yvonne van den Wildenberg

Nare, pijnlijke ongelukken kunnen, zo als u in het verslag van Yvonne heeft kunnen lezen, gebeuren (maar hoeven niet per se uw trip te verpesten). Wees daarom goed voorbereid en handel in nood vooral rustig en beheerst. Ga echter bij twijfel altijd naar het dichtbijzijnde ziekenhuis.

Hieronder vindt u een overzicht van beesten die u het leven behoorlijk zuur kunnen maken. U kunt het uitknippen en meenemen op wadi. Met dank aan Yvonne van den Wildenberg die dit overzicht heeft samengesteld.

Soorten vis	Soort beet/gif	Symptomen beet/gif	Behandeling
Stingers: kwallen	Gif van de netelcel van de kwal wordt geïnjecteerd in de diepere huidlagen. Kan ook bij een aangespoelde kwal nog na een paar dagen giftig zijn	Pijn, allergische reactie, jeuk, disoriëntatie, misselijkheid, braken, algemene malaise	Azijn of alcohol (min. 30 sec) of evt. zeewater (geen zuiver water!!) om netelcellen te inactiveren. (test eerst op de huid van het slachtoffer). Daarna tentakels verwijderen met water, zand of afschrappen met een mes. Gebruik handschoenen! Wikkel het betreffende lichaamsdeel in met een drukverband. Icepack verlicht de pijn, zo ook antihistamine, anesthetica crème (Theranal) of cortison. Bij ernstige symptomen (zwellen v.h. hoofd, heesheid, neurologische symptomen) direct naar een arts.
Stickers: koraalduivel, schorpioen- en steenvis, zee-egel, stekelrog, zeebarbeel	Stekels met een giftige slijmlaag	Pijn, oedeemvorming, bloeding, of (zelden) neurologische of cardiovasculaire symptomen. (evt. bewusteloosheid of decompressieziekte bij duikers)	Het gif is hittegevoelig en kan worden afgebroken door warmte 40-45C op de plek van de steek (sessies van 10-20 min.). Draag handschoenen. Stekelrog: wond spoelen met warm water. Insmeren met lidocaïne crème voor pijnvermindering. Algemeen: snel naar een ziekenhuis vervoeren om stekels te verwijderen. Bij infectie moet antibiotica worden gegeven en tetanusprik. Zee-egel: stekels in de huid verwijderen met pincet en de wond ontsmetten. Evt operatief door een arts.
Stickers: zeeslang, kegelhoornslak, blauw geringde octopus	Gif wordt geïnjecteerd in kleine wonden.	Paralyse, geen pijn	Was de wond met zeewater om het gif te verwijderen en breng een drukverband aan rond de wond. Lidmaat immobiliseren om verspreiding van het gif tegen te gaan.
Scrapers: koraal vuurkoraal	Gif van de netelcel van sommige soorten koraal	Huidreactie, bacteriële infectie,	Azijn kan het gif neutraliseren en netelcellen inactiveren. Daarna de huid desinfecteren met antiseptica en insmeren met anesthetica crème (Theranal). Vermijd verdere blootstelling aan zon en zeewater tot de wond genezen is. Tetanusprik halen!
Shockers: elektrische rog en -paling	Schokken van elektrische rog of paling die in ondiep water verblijft	I.h.a. geen ernstig letsel.	Geen behandeling noodzakelijk
Snappers: haaien, roggen, barracuda's, tandbaarzen, krokodillen, orka's, zeeluipaarden, trekkersvissen, zeeslangen	Aanvallen zijn zeldzaam	Bloedingen	Trauma behandeling: slachtoffer uit het water halen, bloedingen stoppen, evt. een knevelverband aanbrengen, gebeten lichaamsdeel in hoogstand, indien mogelijk. Snel naar een arts.

Mijn Baan in Oman

André Delpout werkt sinds november 2008 als General Manager Group Security voor Oman Air. Een van de doelen die hij zichzelf heeft gesteld, is de kwaliteit van de beveiliging bij Oman Air te verbeteren.

'De passagiers moeten zich van het begin tot het einde van de reis veilig en goed voelen.'

Wij ontmoeten André op zijn kantoor bij Muscat International Airport en willen van hem weten hoe een voormalig politieman uit Nijmegen in deze functie is terecht gekomen en wat deze inhoudt.

André's carrière begint in 1976 bij de Nijmeegse politie, waarna hij in 1982 de overstap maakt naar een particuliere beveiligingsorganisatie. Nog geen jaar later wordt André Manager Ground Operations bij MartinAir. Hier blijft hij werkzaam tot een vriend hem in 1991 benadert om samen een Adviesbureau "Beveiliging Burgerluchtvaart" te starten. Aldus geschiedde en tot 2006 zal hij dit bedrijf runnen, ook wanneer z'n zakelijke partner tussentijds een aanbod aanvaardt bij Gulf Air in Bahrein.

Hoe kom je in Oman terecht?

'Voor mij begint het buitenlandse avontuur in Oman in 2006 wanneer het ICAO mij benadert (International Civil Aviation Organisation - dat onderdeel is van de Verenigde Naties en de normen en regels neerzet voor de internationale luchtvaart, red.) Of ik een security audit wil uitvoeren voor het Ministerie van Transport in Oman. Het een leidt tot het ander en niet lang daarna treedt ik in dienst van de Omaanse overheid wanneer mij wordt gevraagd om de Civil Aviation Authority van het Ministerie van Transport te adviseren.'

Wat houdt die functie in?

'Als adviseur van de Undersecretary van de Minister van Transport, Civil Aviation Affairs, was ik verantwoordelijk voor het schrijven van de wetgeving.' Zijn inspanningen blijven niet onopgemerkt want niet lang daarna klopt Oman Air aan z'n

deur en biedt André een baan aan als Head of Security, een functie die spoedig de naam General Manager Group Security zal krijgen.

Oman Air, een vliegtuigmaatschappij die niet lijkt te leiden onder de mondiale economische recessie. Het bedrijf zag in 2008 maar liefst een toename van 31%. Het bedrijf behoort volledig toe aan de Omaanse overheid.

De CEO (Chief Executive Officer) is de zeer resultaatgerichte Brit Peter Hill.

Wat is dat Group Security?

'Group Security is een Holding die uit 4 groepen bestaat: 1. Oman Air Cargo (vrachtafhandelaar); 2. Oman Air Ground Handling (grondafhandelaar: inchecken passagiers, bagage); 3. Oman Air Catering; 4. Oman Air (de luchtvaartmaatschappij). Een van de aandachtsgebieden is het tegengaan van mensensmokkel. De meeste landen leggen hoge boetes op aan de luchtvaart-maatschappij als zij personen binnenbrengen met valse paspoorten, visa of andere valse reisdocumenten. Per maand moeten we gemiddeld zo'n 30 Afغانen, Pakistani, Indiërs en Bangladeshi weigeren en naar het land van herkomst terug sturen. In veel gevallen worden deze reizen "georganiseerd" door criminele organisaties.

Hoe ziet een dag van jou eruit?

'Veel lezen. Ik begin met het scannen van kranten op internet op security alerts. Ook hebben we abonnementen op serviceproviders

die de kranten voor mij lezen en de highlights e-mailen. Zo hebben we na de Mumbai aanslagen voor alle tien bestemmingen in India extra beveiligingsmaatregelen moeten treffen. Daarna lees ik dagrapporten van de Oman Air crew die vanaf alle Oman Air bestemmingen per mail binnenkomen. Ten slotte ben ik bezig met het (her-)schrijven van beveiligingsprogramma's. Er werken in en rond het vliegveld in Muscat zo'n 40 mensen in de beveiliging, waaronder 12 fraudespecialisten

voor het herkennen van valse documenten. Ook zitten er 27 man in het buitenland, o.a. in Londen, Delhi en Jaipur. Zij werken achter de schermen.

Op welke bestemmingen vliegt Oman Air? 'Oman Air vliegt regionaal in de Golf (Bahrain, Dubai, Abu Dhabi, Djedda, Riyad en Kuwait) en op bestemmingen in Pakistan, India, Bangladesh, Engeland en Thailand. Nog dit jaar komen er

Parijs en Frankfurt bij in Europa en Sri Lanka en de Malediven in Azië. De maatschappij groeit enorm. Zo hebben we onlangs zeven nieuwe vliegtuigen aangeschaft en nemen we per maand dertig man/vrouw cabinepersoneel aan.

Zit je hier alleen of met je gezin?

'Ik ben getrouwd en heb twee dochters (18 en 13 jaar, red.) maar ik reisde in 2007 alleen naar Oman. Lonneke - de oudste - deed eindexamen HAVO. Mijn vrouw Pauline en de kinderen zouden na de zomervakantie in 2007 naar Oman komen. Maar Willemijn, mijn jongste dochter, kon niet wachten en die heb ik na de paasvakantie al opgehaald uit Nederland. We hebben het goed hier en de verwachting is dat we hier nog wel een paar jaar zitten. Hoewel Lonneke op termijn terug zal gaan naar Nederland om te gaan studeren.

tekst: Gesine Kampman

foto: Anneke van Gisbergen

RECTIFICATIE: in de vorige Raskrabbel werd per abuis een onjuist website-adres voor paspoortinformatie vermeld. Het juiste adres moet zijn:
www.paspoortinformatie.nl.

Nieuws van de **CONSULARIE AFDELING**:

A. AANVRAGEN PASPOORTEN / Invoering BIOMETRIE

Vanaf medio 2009 zullen bij paspoortaanvragen vingerafdrukken van de aanvrager worden afgenomen. Dit heeft gevolgen voor de Nederlanders die wonen en werken in het buitenland. Helaas is de exacte datum van invoering van de vingerafdrukken in het paspoort nog niet bekend. U zult hierover later nader worden geïnformeerd.

TREF GOEDE VOORBEREIDINGEN VOOR DE PASPOORTAANVRAAG!!!

De Nederlandse paspoorten worden centraal in Nederland vervaardigd. Het duurt minimaal 5 dagen voordat een paspoort gereed is. Bovendien geldt dat er kort voor de introductie van de vingerafdrukken een beperkte periode geen paspoorten kunnen worden aangevraagd, om zeker te stellen dat er geen aanvragen volgens het oude proces meer in behandeling zijn. Het is niet uitgesloten dat er in de overgangperiode sporadisch aanloopproblemen zullen voorkomen. Het is daarom van belang om de geldigheid van uw paspoort goed in de gaten te houden en rekening te houden met bovenstaande bij het maken van uw reisplannen en een eventuele noodzakelijke vervanging van uw huidige paspoort.

Op de website van deze ambassade (**www.mfa.nl/mus**) en het ministerie van Buitenlandse Zaken (**www.minbuza.nl**) zal meer informatie komen over de veranderingen in het paspoort en over de ruim 180 locaties wereldwijd, waar u uw paspoort kunt aanvragen. Niet-ingezetenen Nederlanders kunnen overigens voor een paspoortaanvraag eventueel ook terecht bij de gemeenten Den Haag en Enschede (**www.denhaag.nl** en **www.enschede.nl**).

NB: met het oog op de aanstaande zomervakantie wijst de ambassade er graag op dat de geldigheid van een paspoort voor bezoekers aan Oman minimaal 6 maanden na verwachte terugreis moet zijn.

B. NIEUWE REGELS OMTRENT REGISTRATIE PASGEBORENE

Sinds 1 maart 2009 zijn de regels omtrent het registreren van een Nederlands kind, geboren in het buitenland, aangescherpt.

Aangezien sommige landen een dubbele geslachtsnaam, een namenreeks of naamsketen (er is geen onderscheid tussen de voornaam en de geslachtsnaam) kennen, kan op basis van deze onduidelijkheid volgens de Rijkswet op het Nederlanderschap (Wet Conflictenrecht Namen) geen verdere verwerking van gegevens plaatsvinden.

Om problemen bij deze verdere verwerking (denk aan: aanvraag paspoort, registratie in Nederland bij de gemeente of in Den Haag) te vermijden, moet een akte van naamskeuze worden opgesteld.

Aangezien het Omaanse geboortecertificaat geen duidelijk onderscheid aangeeft tussen voornaam en geslachtsnaam van de pasgeborene, moet dit volgens de Rijkswet van Nederlanderschap in een akte van naamskeuze eerst duidelijk worden vastgelegd.

Wat te doen?

Voor het doen van naamskeuze dienen beide ouders in persoon voor de consulaire ambtenaar te verschijnen. Indien één van beiden niet aanwezig kan zijn, kan die persoon iemand bij

notariële akte volmacht verlenen voor het doen van naamskeuze. Paspoort en eventueel een Koninklijk Besluit van de naturalisatie van de ouder voor wiens naam wordt gekozen, huwelijksakte of akte van een geregistreerd partnerschap of een erkenning dienen als bewijsstuk overlegd te worden.

Vragen?

Voor vragen kunt u terecht bij de consulaire afdeling van de Nederlandse ambassade.

C. VERKIEZING LEDEN EUROPEES PARLEMENT 2009

Op 4 juni 2009 zal de verkiezing plaatsvinden van de Nederlandse leden van het Europees Parlement. Om te kunnen stemmen dienen Nederlanders die woonachtig zijn in het buitenland zich te registreren bij de gemeente Den Haag.

De ingevulde registratieformulieren (model D 3-2) met een bewijs van Nederlandse nationaliteit kunnen voor verzending naar de autoriteiten in Den Haag bij de ambassade worden ingeleverd;

Zie voor informatie www.europeesparlement.nl.

Enkele websites met nuttige informatie:

www.paspoortinformatie.nl voor alle weetjes over het aanvragen, verlengen of vernieuwen van paspoorten;

www.rdw.nl / www.rijbewijs.nl voor alle vragen over het aanvragen, verlengen of vernieuwen van een Nederlands rijbewijs;

www.ind.nl voor alle vragen over inburgering, nationaliteitskwesties en verblijfsregelgeving in Nederland;

www.denhaag.nl voor informatie over het registreren van buitenlandse akten;

www.minbuza.nl/reizenlanden/nederlanders_in_het_buitenland voor diverse informatie voor Nederlanders in het buitenland.

www.mfa.nl/mus/consulairezaken voor algemene informatie over wat de consulaire afdeling van de ambassade te Muscat voor u kan betekenen.

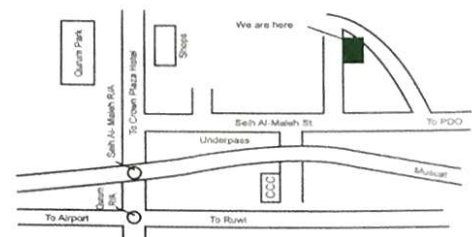
Muscat, april 2009

عيادة القرم البيطرية Al Qurum Veterinary Clinic

Dr. Elke Heitz MRCVS - Dr. Natali Kranjec DVM - Dr. Petar Bogunovic DVM - Dr. Hetty Penninkhof Drs.

- Consultations - Vaccinations - Operations
- Fully Equipped Hospital
- Horse Treatment and Medications
- House Calls By Appointment
- 24 Hr Emergency Service - Please Call 92703273
- Full Import and Export Service
- IATA Approved Travel Kennels
- Pet Food - Treats - Toys - Accessories
- Eukanuba - IAMS - Royal Canin
- Beaphar - XtraVital - Patent Pets - Snooza Pet Products

Opening Hours: Sat - Wed 08.30 - 13.30 & 16.00 - 19.00, Thursdays 09.00 - 13.00 Consulting Hours: Sat - Wed 09.00 - 13.00 & 16.00 - 19.00

Location: Way 1822, Building 1467, Qurum Sultanate of Oman - Postal Address: P.O. Box 36, P.C. 118, Muscat, Sultanate of Oman

Tel.: +968 24562263 - Fax: +968 24562804 - E-mail: info@muscatvets.com - Website: www.muscatvets.com

HR.MS DOLFIJN IN MUSCAT

BIG BROTHER ALS EEN DIEF IN DE NACHT!

Geheel in stijl en als een duveltje uit een doosje, zoals het een echte onderzeeboot betaamt, was "ze" daar: Harer Majesteits Dolfijn (HrMs Dolfijn) – een Nederlandse onderzeeboot – was in Muscat voor een kort bezoek. Een complete verrassing, maar laten we eerlijk zijn: zo hoort het ook! De kracht van onderzeeboten bestaat voor het grootste gedeelte uit "onzichtbaarheid" en is daarom alom gevreesd als het er echt op aan komt. Ik hoor u zeggen: laten we hopen dat het nooit zover komt, maar sla de krant eens open en wees ervan overtuigd dat de Nederlandse onderzeedienst het drukker heeft dan ooit!

Om bij het begin te beginnen: afgelopen dinsdag lag er ineens een uitnodiging op de digitale deurmat van onze ambassadeur voor een receptie aan boord van Hr.Ms Dolfijn. Als ex-marineman steeg mijn bloeddruk, ging mijn hart sneller kloppen en stonden alle zintuigen op scherp. De Dolfijn hier?? Onnodig om te zeggen dat de onderzeedienst natuurlijk actief is in deze regio maar het gekke is dat je daar als verse burger totaal niet meer bij stil staat. Tegelijkertijd was ik verontrust: uit ervaring weet ik hoe "benopen" een onderzeeboot van binnen is en diverse scenario's schoten door mijn hoofd: waar moet in vredesnaam die receptie gehouden worden?? De hut van de commandant is 2x2 meter, de commando-centrale is weliswaar groter maar herbergt veel (confidentiële) apparatuur. De boegbuiskamer met torpedo's zit stampvol met munitie, bedden en gevaarlijke brandstof: niet echt een plek om relaxt een drankje te drinken. Al met al was ik erg benieuwd hoe dit aangepakt zou worden!! Toch een erg mooie gelegenheid om weer even bij te praten met oud-collega's die wellicht ook benieuwd zijn naar mijn ervaringen "buiten de baas"!! Als we het hebben over de "baas" dan praten we over de Marine, dat zal mijn hele leven zo blijven (op Henriette, mijn vrouw na). Op voorhand mijn excuses voor mijn (toekomstige)

werkgever(s)! Afijn, op naar de Dolfijn!

Voordat we naar de boot gingen werd het even stil in huize de Vries. Diverse herinneringen

uit nog niet zo lang vervlogen tijden drongen zich op. Tijden van lang van elkaar gescheiden zijn, havenbezoeken als commandant waarbij je toch na een vermoeiende opdracht op zee alles spik-en-span moet maken voor recepties, terwijl je eigenlijk verlangt naar vaste grond onder de voeten en een ontspannend biertje terwijl je er tegelijkertijd apetrots op bent om gasten te ontvangen en "jouw" wereld open te stellen voor oprecht geïnteresseerde Medelanders en/of hooggeplaatsten uit het gastland. Tot op de dag van vandaag weet ik nog exact hoe die partijen stuk voor stuk verlopen zijn en dikwijls waren ze de aanleiding van een geslaagd havenbezoek.

Overigens wil ik graag een misverstand uit de weg helpen: we praten niet over een Onderzeeër maar over een OnderzeeBOOT. Echte marinemensen praten ook alleen maar over een BOOT in dit geval. De reden is dat een onderzeeboot in NIETS lijkt op een schip wat normaal gesproken bovenwater vaart. Als een SCHIP zich onderwater bevindt, dan is er wat aan de hand (om te zeggen: dat is nogal tegennatuurlijk en de kans is groot dat het schip ook onderwater blijft). Een Onderzeeboot tart alle natuurwetten en doet wat ze wil (let wel: we praten hier over een VROUWELIJK geslacht! Ik zeg net: een onderzeeboot doet wat ze wil en de gedachte dringt zich bij mij op dat er dus meerdere vergelijkingen te maken zijn met het vrouwelijke geslacht ...). Dat is exact de reden waarom Marinemensen die bij de Onderzeedienst varen onderworpen

worden aan een zeer zware keuring + opleiding. Hun normale situatie op zee is een potentieel dodelijke want als er op zoveel meter diepte iets echt fout gaat, dan moet er door IEDEREEN adequaat gehandeld kunnen worden.

De Dolfijn heeft ruim 60 bemanningsleden en dat is geen sinecure voor een platform dat in een potentieel dodelijke situatie zit en compleet zelfstandig moet kunnen opereren voor een zeer lange periode. Elke vorm van privacy wordt je ontnomen aan boord. Elke vorm van individualisme is in principe dodelijk. ALLES moet samen gedaan worden en NIEMAND kan zonder de rest van de bemanning. De commandant maakt de beslissing om wel/niet aan te vallen; naar bakboord (links) of stuurboord (rechts) te gaan maar in principe is IEDEREEN gelijk en heeft iedereen de verantwoordelijkheid om boot en bemanning veilig te opereren. Op zee worden ook geen uniformen meer gedragen. Iedereen weet toch wel wat de functie is van de ander!

Eenmaal aangekomen bij de boot werden we direct - nog bovendeks - gegrepen door de kenmerkende gastvrijheid van de bemanning. Na een kort welkomstwoord door de Oudste Officier kropen we door het luik richting de donkere krochten van de Onderzeeboot waar een klein gezelschap onder leiding van onze ambassadeur al aan het kennismaken was met de bemanning (die op dat moment alleen uit het "wachtpersoneel" bestond want 90% van de mannen duikt direct na aankomst een goed Hotel in). De adrenaline schoot weer door mijn aderen. U moet weten dat elk marineschip een bepaalde geur heeft en dat is een combinatie van: schoonmaakmiddelen/apparatuur/etensgeuren/onderhoudsmateriaal/brandstof. In de commandocentrale werden we hartelijk welkom geheten door de Commandant Kruisbrink die ons uitnodigde om te genieten van dit Nederlands stuk grondgebied en vooral kennis te maken met boot en bemanning. Ik moet zeggen: ook dat is altijd weer typisch Hollandse openheid! In veel landen zou je niet eens een foto mogen maken van de buitenkant van het schip! Prachtig. Een zeer aangenaam verblijf volgde waarbij de hele bemanning vol trots ons liet zien hoe ze werken en slapen aan boord. Een andere variant is er trouwens ook niet. Als je bedenkt dat je voortdurend plaats moet maken voor iemand anders (omdat die er langs moet), 4-hoog moet slapen met 20 mensen in een ruimte van 5x5, sommigen letterlijk

bovenop de torpedo's moeten slapen en de ruimte tussen de dieselmotoren niet meer dan 20 cm is (waartussen de machinisten dus hun werkzaamheden moeten doen!) krijg je wederom diep respect. Ik heb in mijn marinetijd alleen op bovenwater "kano's" gevaren en heb mezelf ook gespecialiseerd in het opsporen en aanpakken van onderzeeboten - in de wetenschap dat je met 100 begint aan de wedstrijd - maar de omstandigheden waaronder deze mannen leven, dwingt het grootste respect af. Ook de wijze waarop ze met passie en vakmanschap uitleg geven over hun werk en leven...nogmaals daar kunnen we op de wal een punt aan zuigen. Nergens ter wereld komt het zo aan op teamgeest en vakmanschap. En laten we nou eerlijk zijn: schort het daar niet vaak aan??

Na een paar dagen verblijf gaat ze weer weg en verdwijnt ze uit het zicht. Toegewijd aan haar taak om de wereldvrede op haar wijze te ondersteunen en te bevorderen. Niemand weet waar ze is, doch ze doet haar taak in een omgeving die voor de normale mens ontoegankelijk is. Een dief in de nacht, en Big Brother tegelijkertijd. Gedaan door mensen zoals u en ik. Normale kerels die allen hetzelfde doel voor ogen hebben: samen de klus klaren!!

Daags na ons bezoekje konden 20 kinderen van DP4 en DP7 onder leiding van Lenka en Gesine een onvergetelijk bezoek brengen aan de Dolfijn. En: volgens mij hebben de kinderen goed geluisterd vooral NIET aan de handels te zitten (die werkelijk waar op elke 5 vierkante centimeter van de boot te vinden zijn) want de Dolfijn drijft nog!

Dolfijn: dank voor je gastvrijheid en we wensen jullie allen een veilige en goede voortzetting van de Operatie. Bravo Zulu (well done).

Willem de Vries
Ex-Onderzeebootjager

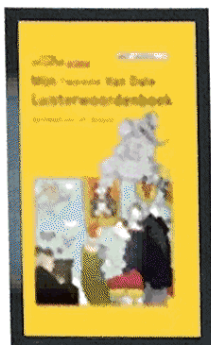

Ceciel's Boekenpagina

MIJN TWEEDE VAN DALE LUISTERWOORDENBOEK

verhaaltjes en versjes Martine Letterie & B.Sluyser.

Verhaaltjes en Versjes Audio Boek CD 2008

Dit luisterwoordenboek bevat een cd met een selectie van de 1000 abstracte en moeilijk uit te leggen begrippen. De verhalen, de versjes, de definitives en de vragen prikkelen de fantasie, stimuleren de taal en ontwikkeling en vergroten de woordenschat en het plezier in taal. Het is leuk om naar te luisteren en leerzaam.

Het bevat een aanstekelijk meezingliedje aan het begin van de cd; 50 grappige en informatieve verhalen en versjes over 150 moeilijk uit te leggen begrippen, definitives bij elke verhaaltje; leuke vragen om over na te denken; verhalen en versjes, over dieren, opa's, kinderen, ridders, prinsessen en piraten en nog veel meer; voorgelezen door de auteurs; achtergrondgeluiden die de verhaaltjes een hoorspelkarakter geven. Behalve van de letters q, ij en x worden van elke letter uit het alfabet een of twee verhaal of een gedicht voorgelezen. Begrippen als besmettelijk, onweer en zindelijk worden hierin uitgelegd. Op iedere pagina staan twee pentekeningen. De bedoeling is om aandacht te besteden aan abstracte en moeilijk uit te leggen woorden uit het woordenboek. Zo wordt de woordenschat vergroot en de taal- en denkontwikkeling gestimuleerd. Het boek heeft zonder de cd geen functie. Voor kinderen vanaf ca. 4 jaar leuk en leerzaam.

ISBN 9789066 480919

IK WEET WAT IK WORDEN WIL

35 versjes met één thema:

Wat wil je later worden?

Mét cd, waarop de leukste liedjes worden gezongen.

In dit originele versjesboek van Erik van Os en Elle van Lieshout komen allerhande beroepen aan bod: van bakker tot minister-president en van clown tot cassière. Een ideaal voorleesboek dat uitnodigt tot ellenlange 'serieuze' gesprekken. Door de schattige illustraties van Mies van Hout zal dit boek zeker een groot publiek aanspreken.

Op de bijbehorende cd zijn de leukste versjes uit het boek op muziek gezet en gezongen door Erik van Os, die al jarenlang met zijn gitaar optreedt voor grote groepen kinderen. Op humoristische wijze komen verschillende beroepen voorbij: o.a. timmerman, dirigent, prinses, moeder en astronaut. Op de linkerpagina staat Vers en prent. Deze vormen samen een organisch geheel en geven een totaalbeeld van de (mogelijke) invulling van een beroep: bekeken vanuit de werkelijkheid, maar ook vanuit de fantasie van de jonge kijk-lezer. Het boek bevat achterin een cd (van korte duur) waarop 12 van de 35 versjes als liedje staan. Beide makers van deze stevige, rechthoekige uitgave hebben hun sporen in de kinderliteratuur verdiend en zingen mee op de cd. Ook de illustratrice is bekend. Boek met vele gebruiksmogelijkheden: voorlezen, zelf lezen, muziek luisteren, meezingen en kijken naar de prachtige prenten. Vanaf ca. 4 jaar.

ISBN13 9789025743284

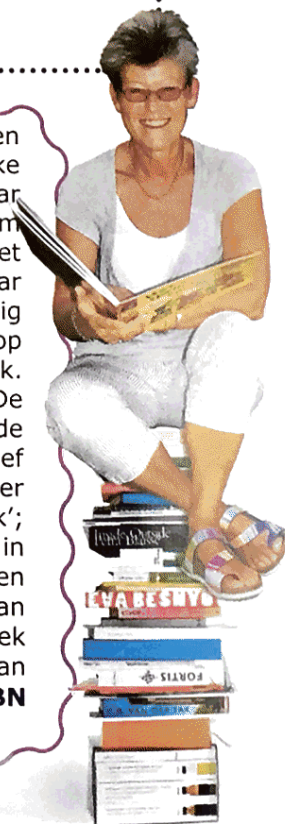
Vlucht van Elin

Elin. Hierdoor is het verhaal niet echt spannend, maar het kan door de herkenbare problematiek tieners aanspreken. De jonge schrijfster (1988), weet zich goed in te leven in de perikelen van jongeren en daar een vlot verhaal van te maken. Vanaf ca. 13 jaar. Auteur: M. Stoffels **ISBN 9789025852719**

Na een heftige ruzie rent Elins vriend de straat op, frontaal tegen een auto. In paniek loopt Elin weg van huis. Weg van die verschrikkelijke plek. Met alleen een tas en haar gitaar stapt ze op de trein. Daar

ontmoet ze twee meiden en twee jongens, ook op weg naar het zuiden. Waarom is Lucas zo aardig... bijna opdringerig? Hij roept herinneringen op die ze moet vergeten! Gelukkig is Britt er. Zij geeft Elin het gevoel dat ze er mag zijn. Maar het ongeluk achtervolgt haar. Kan Elin ooit aan iemand kwijt dat zij schuldig is? Nadat de 15-jarige Elin het uitmaakt met Rens, rent hij zomaar de weg op en Elin hoort een klap. In paniek vlucht ze en neemt de trein richting Frankrijk. Ze ontmoet tijdens de reis een viertal jongeren bij wie ze aansluiting vindt. De reis en de nieuwe vriendschappen bieden haar de mogelijkheid het gebeurde onder ogen te zien. Het verhaal van de reis wordt onderbroken door cursief gedrukte flashbacks die een beeld geven van Elins relatie met Rens, met onder andere haar (eerste) seksuele ervaringen. Eerste deel uit de serie 'Back Pack'; deel twee en drie volgen respectievelijk in 2009 en 2010. Het verhaal is in ik-stijl, vlot geschreven met veel dialoog. De relaties van de twee jongens en de drie meisjes krijgen veel aandacht. Centraal staat het schuldgevoel van

Bovengenoemde boeken zijn in de bibliotheek van PDO aanwezig.
Ga dus gauw kijken! Veel lees- en luisterplezier.

Bait khabar

Reizen in Oman is reizen door de tijd.
Een eeuwenoude traditie in Oman.
Volksstammen zijn ons voorgedaan.
Tijd is een relatief begrip.

Van traditioneel naar hypermodern.
Van zandsporen naar een asfaltweg.
Primitieve hutjes en nieuwbouwwijken.
Zij bestaan hier allemaal naast elkaar.

Wij rijden uren asfalt voor één zandspoor.
In de Omaanse Woodlands*.

Onder de ghafbosjes* staan hutten.
Gemaakt van golfplaat, hout en tentdoek.
Voor de hutten terreinwagens en pick-up trucks.
Aan de kant van de weg regelmatig waterputten.

Geiten en kamelen grasduinen naar hartelust.
Weiden Omaanse grassen* en 'ghaf'-bomen*.
Die hier groeien bij de gratie van dauw.
Bedoeïenen trekken hier hun winterplan.
Keuterboertjes met kleine veestapels.

De meeste hutten zien er verlaten uit.
Moderne bedoeïenen wonen in stenen huizen.
In een dorp of in een stad.
Dichtbij school en ziekenhuis.
Met subsidie van de staat.
De karavantijd lijkt voorgoed voorbij.

De hutten liggen vol met aardse schatten.
Dadels, bruidskisten en gedroogde vis.
Slapende geitenhoedsters en kamelendrijvers.
Een eigen plek onder de zon.
Veilig zonder slot of grendel.

Bedoeïenen timmeren aan de weg.
Zij verkopen rozengeur en maneschijn.
Ambachten worden opnieuw aangeleerd.
Folklore viert hoogtij in het nieuwe Oman.
De bruidskist is vervangen door een kleurentelevisie.
Zilver is veranderd in goud.

Vader en zoon hebben nu een eigen taxi-bedrijf.
Dochter werkt op het Ministerie van Toerisme.
En de gesluierte moeder spint achter haar masker
tijdens het 'Festival of Oman dreams'.

Het zandspoor stopt abrupt.
Bij een parkeerplaats met salonwagens
woont nog een laatste bedoeïenenfamilie in een hutje.
Een asfaltweg doemt op uit het niets.
De nieuwe tijd is neergelegd.

De wind steekt op en de lucht trekt dicht.
Fijn zand dwarrelt door de lucht.
En dringt zich overal naar binnen.
Een zandstorm raast van nacht naar dag.

Wij kiezen het geasfalteerde hazepad.
Terug naar het moderne stenen tijdperk.
Tijd is een relatief begrip.

Mahasalama.

ANNA

CASA

NOVA

Woodlands: gebied in het oosten van Oman

*Ghaf boom (Prosopis cineraria): bladeren worden
gegeten door kamelen, het schaarse hout
gebruikt men voor tentpalen, kamelenzadels,
weefgetouwen, houtskool etc.*

Groeien door dauw en onderaardse waterputten.

*Grassen in de Woodlands: Panicum Turgidum.
Groeien en bloeien door dauw.*

Kinderfeest 2009

Jaarlijks worden het volleybal court en Sohar Garden van het PDO Recreation Centre gebruikt voor het Kinderfeest dat plaatsvindt voor alle kinderen tussen de 3 en 12 jaar wiens ouders werkzaam zijn bij PDO of die naar PDO-school gaan.

Het Kinderfeest bestaat uit een groot aantal zeer uiteenlopende spelen (zie foto's) dat in principe ieder jaar wordt gebruikt. Dit jaar waren het er 24 verdeeld over twee leeftijdsgroepen: 3 - 6 jr en 7 - 12. Maar liefst 1000 bezoekers kwamen op donderdagmiddag 19 februari naar het volleybal court.

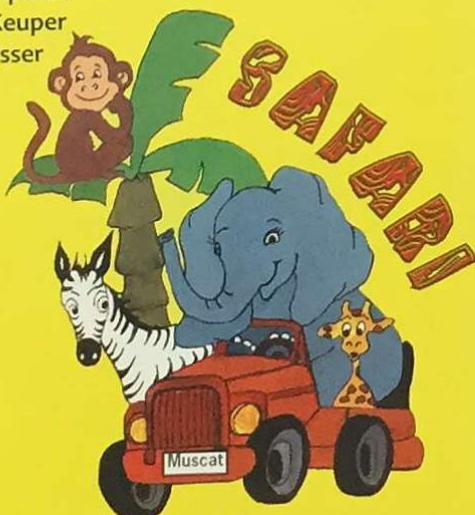
De organisatie ligt in handen van een jaarlijks of eens in de twee jaar wisselend comité. Iemand wordt benaderd om de club voor te zitten of nog beter: men biedt zichzelf aan. De nieuwe voorzitter stelt vervolgens een eigen team van mensen samen. Het Kinderfeest van 2008 en 2009 werd door nagenoeg dezelfde groep mensen georganiseerd.

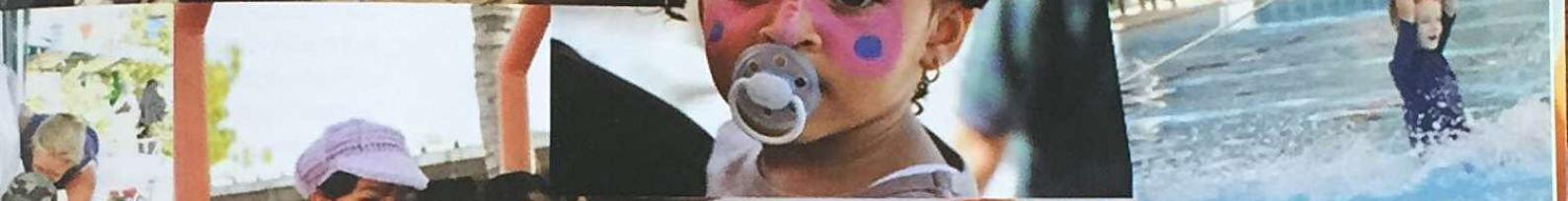
Voor het verrassende element verzint elk comité een thema en kleedt de locaties aan. Dit jaar was het thema: Safari.

Hoewel het comité de grote lijnen uitzet, leunt ze sterk op de inzet van mensen als Paul Vlaarkamp en Johnny de Leeuw die met een aanstekelijk enthousiasme en creativiteit de opbouw realiseren. Maar ook de vele vrijwilligers die meehelpen met de spelen en/of deze coördineren zijn onmisbaar. Zonder hun belangeloze inzet is het Kinderfeest niet mogelijk.

Onze dank hiervoor en we wensen het nieuwe comité onder leiding van Laas Elzenga veel plezier en succes met het organiseren van Kinderfeest 2010!

Klaas Hartsema (vz.)
Hanneke Muijs
Pien Kampman
Wessel Keuper
Judith Visser

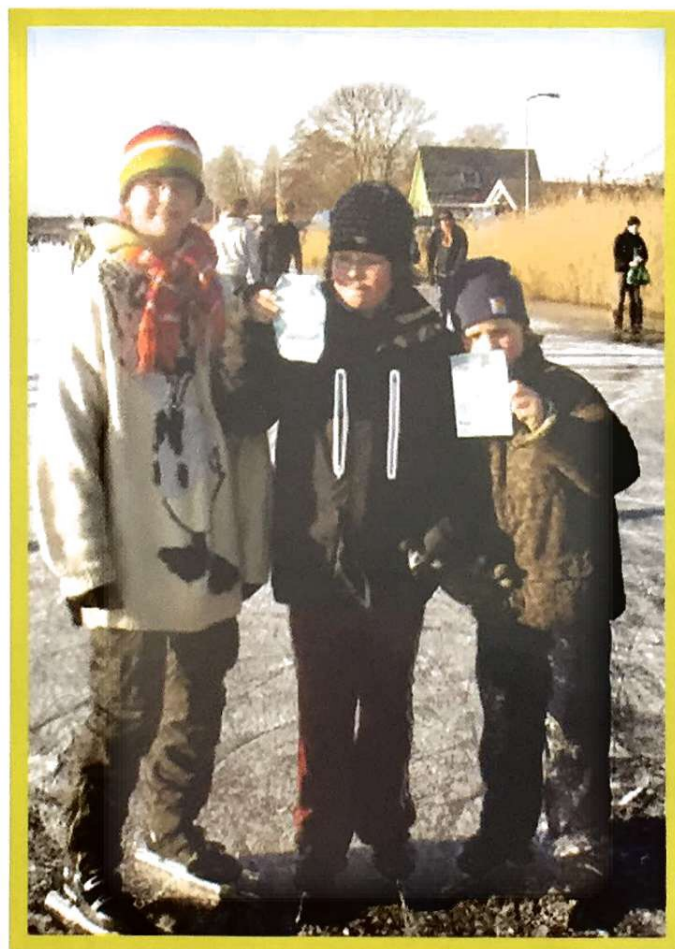

On the Move

6 maanden later!

Inmiddels is die hele lange winter alweer voorbij, zitten we volop in de lente en hebben we de eerste zomerse dagen reeds gehad. We hebben zelfs al een keer gebarbecued!! Ik beleef de lente alsof het de eerste keer is en geniet van het ontluikende groen (en wit, geel, blauw, rood en oranje), de bloesems aan de bomen, de bollenvelden en oh, die heerlijke geuren. Er zijn er onder mijn huisgenoten die hier vanwege piepende adem, lopende neus en/of kriebelende ogen helaas een iets andere kijk op hebben. Bij hen wakkert het juist heimwee sentimenten aan naar Oman met diens overvloed aan zand en steen en gebrek aan groen. En zo zit ik vervolgens lekker in mijn eentje te genieten en val iedereen lastig met uitroepen over wat een mooie boom en wat ruikt het hier lekker, hè? Nu de sneeuw en het ijs er niet meer zijn, hoop ik wel dat de medemens hier in dit land weer gaat bedenken dat uitwerpselen van bepaalde huisdieren met het stijgen van de temperaturen hun minder geslaagde aroma wat langer vasthouden, zodat ze allemaal blijmoedig het zwarte zakje ter hand zullen nemen om deze vervolgens met inhoud in de gifgroene depotdags te werpen. Wat is dat toch met Nederlanders, dat we hier

niet in het gras langs de waterkant kunnen zitten omdat de kans op niet-welriekende bruine plekken onaanvaardbaar groot is? Of, als ik nu toch bezig ben, er toch gerookt

blijft worden in cafés nadat dat bij wet verboden is, en er zelfs door rechters coulant mee om wordt gegaan? Dat zijn zo van die overdenkingen waar ik niet aan ontkom, deze maanden. Het antwoord heb ik helaas nog niet gevonden, ik word er wel lekker door geprikkeld en denk zelfs af

en toe richting lokale politiek of ludieke acties. Zo overweeg ik alle drollen op weg naar en in het gras langs het kanaal hier ter plaatse eens feestelijk te versieren met van die kleine borrelhapvlaggetjes. Misschien leuk voor Koninginnedag. In mijn fantasie voegt het schaamrood op de kaken van vele dorpsbewoners zich dan vrolijk bij de zee aan driekleur op straat en in het gras, waarna het probleem meteen de wereld uit geholpen is. Hoop doet leven, toch?

Inmiddels ervaren dat men er hier ook geen problemen mee heeft de snelweg even af te sluiten als er een of andere hotemetoot op bezoek komt. De files die je net denkt te ontduiken, zijn er dan opeens wel! En aangezien de meeste andere files veroorzaakt worden door ongelukken, is het verschil met Oman eigenlijk niet zo heel bar groot. Ze moeten hier gewoon ook een cursus defensief rijden verplicht gaan stellen, en dan is veel fileleed, om iets te noemen, geleden. Zo droom ik maar weer verder.

Gisteravond de heer van der Veer bewonderd bij Pauw en Witteman. Een dag later, want opgenomen, want dat haal ik natuurlijk niet, 11 uur 's avonds. En zo weten we ook weer dat hij 1 juli een afscheidsfeestje heeft en

Haring met wijjes (2)

dat zijn bonus dit jaar, nogal gevoelige materie hier in den lande, helemaal niet overdreven was. Er moest nog belasting af ook, dat vergeten veel mensen. Over belasting gesproken, het geen expat meer zijn heeft zo zijn interessante gevolgen. Vanwege het fenomeen belasting beschik je over zeg wat minder vermogen elke maand, vast niet onbekend. Een van de huisgenootjes kan zich hier vreselijk over opwinden, sinds hij heeft bedacht dat dit dus de oorzaak is van het geringere aantal etentjes buitenshuis en het feit dat we niet al drie keer op een neer zijn geweest naar Oman. Nooit beseft dat we met het expat leven een voedingsbodemp legden voor de volgende generatie JOVD'ers!

En voor wie er over denkt zijn geadopteerde Omaanse straatkat mee naar Nederland te nemen, is een heroverweging misschien niet onverstandig. In de tijd van kou en sneeuw zoeken deze beesies alle warme plaatsen op die voorhanden zijn, niet noodzakelijk hun eigen mand of een bed. Kennelijk is het onder de motorkap van een auto ook heel lekker warm. En mag je

vervolgens blij zijn dat de bestuurder met de schrik vrij is gekomen, als er na enige tijd onderweg opeens erbarmelijk gekrijs van onder de motorkap vandaan komt. Ook voelen ze zich nogal superieur aan de lokale katten hier, met als gevolg dat er bosjes bloemen en borrels aan te pas moeten komen om de burens ontspannen te houden, ondanks gekrijs aan hun achterdeur of bij hun voliëre. Met de hond geen problemen, behalve dat die twee keer zo breed is vanwege absurd dikke vacht.

En zo rollen we de maanden door, hier. Ons verbazend, mopperend, grinnikend, zorgen makend, huilend soms, schaatsend, fietsend, lachend, beetje eenzaam af en toe, maar gelukkig vooral ook genietend. Aansluiting bij de lokale jeugd is er moeizaam, een niet onbekend verschijnsel bij repats wat wij nu ook kunnen onderschrijven. Het is van beide kanten geen onwil, maar een beetje appels en peren, dat begrijpt elkaar ook niet altijd zeg maar. En dat is lastig. De jongste zoon gaan we nu maar naar een regionaal wervende school-met-ietwat-vernieuwend-onderwijs (en een prijskaartje) sturen in het naburige dorp, in de hoop dat er van meer herkenning en minder klikjesvorming sprake is. Heb de eerste expat bekende daar al ontmoet, we zijn niet de enige ... De oudste zoon, die langzaam weer grond onder de voeten krijgt, zit het laatste jaar wel uit, aldus hijzelf. En in de hoop dat dan ook iedereen min of meer zijn plek gevonden heeft, ga ik

zo langzamerhand eens om me heen kijken naar uitdagende bezigheden die buitenshuis liggen.

Het leven is goed hier. We missen de vrienden die deel uitmaakten van ons leven de afgelopen 12 jaar, tegelijkertijd is het leuk de vrienden van voorheen regelmatig te zien en weer verder te gaan waar dat min of meer stopte met ons vertrek naar het buitenland. You win some you loose some, en nu maar hopen dat dat laatste weinig zal gebeuren!

So, geniet van de zon en het goede leven daar, stay in touch, wellicht zien we elkaar ergens deze zomer.

Vrolijke lentegroeten van Janine de Koningh

Vanwege het fenomeen belasting beschik je over, zeg, wat minder vermogen elke maand

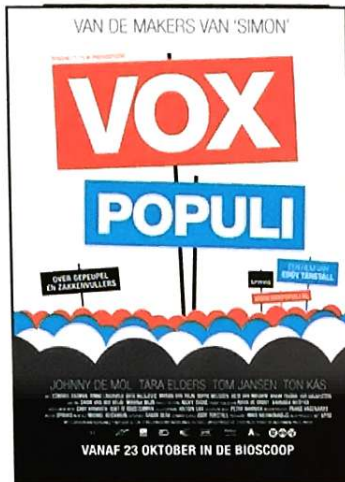
FILM WEEK

16 - 21 MEI 2009

PDO Oil Exhibition Centre

Na Shell station, richting PDO gate 2, 200 mtr. rechtsaf.

TOEGANG GRATIS

Regie & Scenario: Eddy Terstall, Camera: Gábor Deák, Geluid: Peter Warnier, Producent: Spaghetti Film BV, Muziek: Spinvis

Jos is een man in zijn midlifecrisis. Hij is een zeer ervaren politicus en lid van een politiek correcte partij.

De partij staat er slecht voor. Zijn dochter Zoë krijg een relatie met de marechasse Sjef. Sjefs vader, Nico, is autohandelaar en haat politici. Als hij al stemt dan is het een proteststem. Hij is een Jordanees met een groot hart en zijn eigen gevoel voor rechtvaardigheid, maar hij heeft ook zo zijn eigen logica. Op deze manier krijgt Jos inzicht in de manier hoe 'het volk' aankijkt tegen de politieke arena.

De zwager van Sjef is de Joegoslaaf Savo. Savo wedt met een andere Joegoslaaf dat hij ervoor kan zorgen dat de partij van Jos de grootste wordt. Savo geeft Jos inzicht in de volkse logica en denkwereld van Nico en zijn familie.

Jos begint de standpunten van de schoonfamilie te gebruiken in zijn politieke optreden, wat hem snel doet stijgen in de peilingen. Het ego van de ijdele Jos, al gestreeld door zijn relatie met de jonge stagiaire Nina, begint steeds grotere vormen aan te nemen. Hij weet niet meer waar volks ophoudt en rechts begint. Zal hij de balans in zijn politieke en privéleven op tijd weten terug te vinden?

met o.a.: Tom Jansen
Johnny de Mol
Esmarel Gasman
Tara Elders
Bata Miodrag Milojevic
Femke Lakerveld

Dinsdag 19 mei, 20.00 uur

Regie: Ben Sombogaart, Scenario: Marieke van der Pol, Geluid: Peter Flamman, Producent: IdtV, Camera: Piotr Kukla, Muziek: Jeannot Sanavia

Om te ontsnappen aan het naoorlogse klimaat van Nederland en om een nieuw begin te maken in hun jonge leven emigreren Marjorie, Ada en Esther in 1953 naar Nieuw-Zeeland. Vol van dromen en verlangens over liefde, geluk en succes reizen ze hun verloofdes achterna.

Aan boord van de vlucht ontmoeten de drie meiden de jonge Frank. Hij heeft plannen om als wijnboer fortuin te maken. Hij is aantrekkelijk, anders dan hun Nederlandse verloofdes en een vrij man.

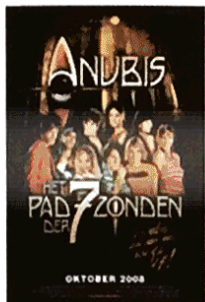
Ieder voor zich voelen de vrouwen zich tot hem aangetrokken maar ze beseffen nog niet dat de ontmoeting grote gevolgen heeft voor de rest van hun nieuwe leven.

Met: Rutger Hauer, Willeke van Ammelrooy, Pleuni Touw, Petra Laseur, Anna Drijver, Karina Smulders, Elise Schaap, Waldemar Torenstra, Marc Klein Essink, Rawiri Paratene, Mischa Hulshof, Mattijn Hartemink, Walter Bart, Nathalie Brocker, Kim Hermans

Donderdag 21 mei, 20.00 uur

ANUBIS EN HET PAD DER 7 ZONDEN

De bewoners van Het Huis Anubis gaan op schoolreisje. Maar hun tripje wordt echter brutaal verstoord door iets onverklaarbaars. Ze komen in een spookdorp terecht waar ze op een oude legende stuiten.

Wie is graaf 'Rohan', de graaf zonder hart? En wat betekent de toegangspoort tot het pad der zeven zonden?

Als Fabian 's nachts op onderzoek uitgaat, krijgt hij een vreemd voorgevoel. Zijn lieve Nienke is niet op de afgesproken plek en ook Appie en Jeroen gedragen zich vreemd. En waar zijn Victor en Van Swieten opeens gebleven? Zijn de bewoners verwickeld geraakt in een vooropgezet spelletje of is er meer aan de hand? Is de liefde tussen Fabian en Nienke sterk genoeg? Kan iedereen zijn zonde overwinnen en doorgaan tot het bittere eind?

95 minuten **6**
Woensdag 20 mei, 19.30 uur

NIJNTJE OP VAKANTIE

Het is zomer en Nijntje hoeft niet naar school. Vader en moeder Pluis willen een grote vakantiereis maken. Nijntje en haar vriendin Nina gaan natuurlijk mee. Ze belanden op vreemde plekken en ontmoeten wonderlijke dieren. Overdag gaan Nijntje en Nina op avontuur en 's nachts mogen ze slapen in hun eigen tentje. De reis is een groot succes, maar....onverwacht komt er een telefoontje van Opa. Vader, Moeder, Nijntje en Nina moeten ze snel mogelijk naar huis. "Oei," zegt Nijntje tegen Nina, "Ik hoop maar dat alles goed afloopt...."

60 minuten **AL**
Woensdag 20 mei, 15.00 uur

georganiseerd door het
 Holland Comité Oman

DE ZEVEN VAN DARAN
 "de Strijd om Pareo Rots"

De elfjarige Jimmy gaat met zijn moeder naar Afrika, waar zij een golf resort wil opbouwen.

Op een dag raakt Jimmy verdwaald in de stad. Hij ontdekt een mysterieus pratende giraffe, Seraf, die vertelt dat Jimmy een aankomend gevecht tussen twee ruziënde Afrikaanse stammen kan stoppen. Samen met Charita, een arm Afrikaans meisje, gaat Jimmy op een avontuurlijke en magische reis door de Afrikaanse wildernis.

Samen moeten ze veel obstakels overwinnen, maar gelukkig krijgen ze ook hulp. Niet alleen van Seraf, maar ook van een speciaal medaillon.

Johann Harmse, Ketrice Maitisa, Caroline Goodall, Robin Smith, Hanna Verboom, Basil Appollis, Carolyn Barkhuizen, Dave Brittz, David Clatworthy, Carina de Barros, Sandra de Barros

88 minuten **6**
Donderdag 21 mei, 14.00 uur

DE ONTDEKKING VAN DE HEMEL

Regisseur: Jeroen Krabbé

God vindt dat de mensen er op aarde een rommel van maken. Hij wil dat de Stenen Tafelen met daarop de Tien Geboden terugkeren naar de Hemel. Zijn engelen moeten een mens 'creëren', die de Stenen Tafelen kan vinden, en die zijn leven opoffert om ze naar de hemel te brengen. De engelen plaatsen twee mannen en een vrouw bij elkaar: bolleboos Onno, vrouwenverslinder Max en de beeldschone, verlegen Ada. Uit deze gepassioneerde driehoeksrelatie wordt een bijzonder kind geboren: Quinten. Hij is de uitverkorene. Zal hij in staat zijn om de Tafelen te vinden? En hoe brengt hij ze naar de Hemel...

ZONDAG 17 mei, 20.00 uur **16**

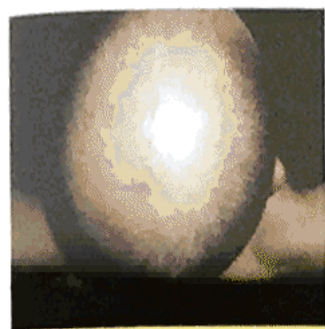
TIRAMISU

Romantische tragikomedie is sfeerschets van Amsterdams toneelmilieu. Boekhouder Jacob (Jacob Derwig) heeft een nieuwe klant: de flamboyante maar bitse oudere actrice Anne (Anneke Blok). Tijdens de eerste afspraak op haar woonboot ontdekt hij dat haar financiën een puin hoop zijn. Ze heeft zo veel schulden, dat haar geliefde boot verkocht moet worden. Met haar ex (Gijs Scholten van Aschat) heeft ze geen contact meer, behalve over hun twaalfjarige dochter.

Jacob is zo gefascineerd door de levensstijl van de actrice en haar entourage dat hij zijn eigen liefvallige vrouw (Rifka Lodeizen) verwaarloost. Het leven van Anne is zo groots en meeslepend, dat hij zijn eigen leven maar saai en bleek vindt. Hij bedenkt een plan om haar woonboot te redden, dat hij op de avond van het afscheidsdiner wil aankondigen.

ZATERDAG 16 mei, 20.00 uur **12**

Het Omannetje

GEITEBRIJER

Hoe ben ik hier nou weer in verzeild geraakt, vraag ik me vertwijfeld af, als ik de enorme geit recht in haar ogen kijk. Ik bevind mij in een geïmproviseerd eetzaaltje ergens tussen Oman en de UAE. Ons bedrijf heeft zojuist een groot project afgerond in het grensgebied en niet minder dan zestien hoogwaardigheidsbekleders van beide landen zijn aanwezig bij deze speciaal georganiseerde lunch om dit te vieren. Aan mij, als enige niet-Arabisch-sprekende gast, de eer om de vers gegrilde, prachtig opgemaakte en op een grote schaal geserveerde geit aan te snijden. Een lokale versie van 'de cake aansnijden', zeg maar. Het probleem is echter dat ik enkel een grote barbecuevork met twee scheve tanden tot mijn beschikking heb gekregen. Kijk, met een kapmes zou ik in een klap wel een pootje er vanaf kunnen hakken, daar zou ik de beroerdste niet voor zijn. Met alleen een vork en mijn twee blote handen moet ik echter een beroep doen op mijn improvisatievermogen. Koortsachtig vraag ik me af hoe ik dit varkentje, of liever gezegd dit geitje, ga wassen. Met zestien paar ogen in mijn rug voel ik de druk toenemen. Gelukkig neem ik op zulke momenten vaak de juiste beslissing en zo ook hier en nu. Met mijn linkerhand knal ik de vork in de nek van de geit en met mijn rechterhand (altijd met je rechterhand eten flitste er nog door mijn hoofd) ruk ik in een draai z'n linker voorpoot er vanaf. Althans dat was de bedoeling... De geitepoot geeft in het geheel niet mee! Uiteraard laat ik het er niet bij zitten en met al mijn kracht probeer ik het pootje los te wrikken van het goed doorbakken geitenlichaam...

Ik kan me niet meer herinneren hoelang het duurde en na hoeveel pogingen het eindelijk lukte, maar het moet er uitgezien hebben als een professioneel holbewoner in de finale van 'De sterkste man van de wereld'. Bezweet, volkomen uitgeput en nog een beetje nagrommend, sta ik dan toch even later triomfantelijk met de poot te zwaaien. Het bijbehorende

applaus neem ik als een volleerd keurslager in ontvangst.

Ik schep nog wat salade op mijn bordje en zoek een rustig plekje in een hoek van het zaaltje en posteer me aan een van de witte plastic tafeltjes. Van hieruit heb ik een prima uitzicht op het buffet, waar na mij de zestien notabelen zijn aangesloten voor hun gevecht met de geit. Stuk voor stuk worden ze echter door de Indische kok van keurige lapjes vlees voorzien die met een grote vakkundigheid en vooral met een heel scherp mes, van de flanken van het beest worden gefileerd. Zit ik hier met mijn gehavende geitenpoot die meer op een oerknops van de Flintstones lijkt!

Terwijl ik me afvraag hoe de traditie nou precies in elkaar zit en waarom juist ik de geitenbreier van de dag moest zijn, bemerk ik tot mijn schrik dat mijn trouwring van mijn vinger is verdwenen. O jee! Ik krijg het ineens heel erg warm en ik voel het angstzweet in mijn nek opwellen. Die ligt natuurlijk ergens bij die geit! Met een snelle blik naar de buffettafel, tel ik dat er nog zeker zeven gasten in de rij staan die hun portie geitenvlees nog moeten krijgen. Nu maak ik me toch een beetje zorgen. Ga ik het feestmaal stopzetten en iedereen vragen om z'n bordje na te pluizen of mijn ring soms tussen hun malse lapjes ligt of houd ik me van de domme met het risico dat zo meteen iemand zijn tanden er op stuk bijt? Er zijn er voor minder opgesloten in deze contreien. De ring op zich kan me niet zoveel schelen. Die had ik ooit tijdens mijn eerste korte bezoek aan Oman, vlak voor mijn bruiloft, in een setje van twee voor 10 Rial op de Muttrah Souq aangeschaft. Ik weet van die keer dat de verkoper een hele zak met dezelfde ringen in voorraad heeft. Sinds die tijd heb ik er meer dan eens gebruik van gemaakt. De ring die ik zojuist ben verloren was mijn derde al weer (binnen hetzelfde huwelijk, wel te verstaan).

Tegelijkertijd besef ik dat ik het niet kan maken om niks te zeggen of om niks te doen. Als de ring wordt

gevonden, is het meteen duidelijk dat ie van mij is; de namen van mijn vrouw en van mezelf staan er namelijk ingegraveerd en het erge is: niet eens in het Engels maar in het Arabisch! Ontkennen zou weinig zin hebben.

Onder het mom van 'even kijken hoe het met de geit gaat', loop ik toch eerst nog even terug naar het buffet. Als de kok me ziet aankomen maakt hij aanstalten om het mes nog eens in de geit te zetten. Ik gebaar echter van niet en speur ondertussen tussen de groenten en de vlees- en botresten naar mijn trouwring. Onvindbaar! Ik besluit om de kok dan maar in vertrouwen te nemen en probeer hem met gebaren duidelijk te maken dat ik mijn ring kwijt ben. Hierbij vouw ik mijn duim en wijsvinger van mijn rechterhand samen en schuif ze over een vinger van mijn linkerhand, de kok ondertussen vragen aankijkend. Die schrikt zich echter een hoedje, deinst achterover en stoot van ongeluk en vol onbegrip een schaal met vers fruit omver. De appels en mandarijnen rollen over de vloer en onder de tafels! Ik besef dat hij mijn gebaar anders uitgelegd moet hebben!

Ik buk me om hem te helpen het fruit op te rapen en het eerste wat ik tot mijn grote opluchting vind onder de tafel... mijn trouwring. Triomfantelijk laat ik hem aan de kok zien die aan de andere kant onder de tafel is gekropen. Die denkt waarschijnlijk dat ik hem ten huwelijk vraag en weet nu helemaal niet meer hoe hij het heeft. Twee oneerbare voorstellen binnen de minuut, dat moet teveel voor hem zijn. Ik besluit echter zijn jawoord niet af te wachten en begeef me terug naar de tafel waar mijn disgenoten stuk voor stuk zitten te bellen of te sms-en. Klaarblijkelijk hebben ze van het hele voorval niets gemerkt, althans dat neem ik aan; maar voor het zelfde geld gaan erop dit moment enkele sms-jes de lucht in: "Die gekke Hollander heeft een Indische kok ten huwelijk gevraagd, onder de buffettafel..!"

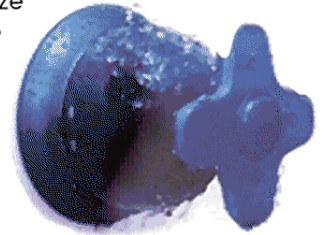
Girls Gadgets!

Laas Elzenga

De zomer komt eraan en dus wordt het tijd om eens te kijken wat er zoal te koop is om weer indruk te maken op je vriendinnen. Het geselecteerde zijn leuke binnenkomers voor de gastvrouw wanneer je uitgenodigd bent voor een diner of feestje.

De wereld zit vol met snufjes en leuke nodige en onnodige gadgets. Deze Douchekraanradio is zeer praktisch om het laatste nieuws te volgen of je favoriete muziek of talkshow te beluisteren. Deze AM/FM radio is waterproof, handig in gebruik en kleeft aan de douchewand met een grote zuignap.

In de wereld van de gadgets is de douchekraanradio er een in de categorie "waarom hebben we er niet eerder aan gedacht"! De douchekraanradio is simpel, doeltreffend en ziet er leuk uit. En de kinderen vinden het natuurlijk leuk om muziek te hebben als ze in bad zitten. Uiteraard hoef je het niet alleen in de badkamer te gebruiken en kan op elke gladde wand/glas kleven.

Het is party time met vrienden en bekenden die langskomen om gezellig een avondje door te zakken. Je kan ze verwelkomen met een welkomstdrankje dat er anders uit ziet dan de norm zodat ze je avondje zeker zullen herinneren. Deze set glasjes zijn er in 7 verschillende kleuren en het leuke is dat de lampjes alleen branden als de glasjes vol zijn en uitgaan wanneer het glasje leeg is. Het effect is natuurlijk het grootst als het licht een beetje gedimd is. Er zit een klein batterijtje in met een LED lampje dat goed waterdicht afgesloten is, zodat de glasjes gemakkelijk schoongemaakt kunnen worden, dus geen gehannes dat je het niet onder de kraan mag houden. Aan de gekleurde verlichte borrelglasjes zul je veel plezier beleven.

Ben je verslaafd aan chocola? Ben je een chocoholic? Kan je er niet afblijven? Ja, dan moet je dit hebben: een chocolaklok die je helpt je chocoladedrang onder controle te houden. Op gezette tijden poept het klokje je één chocolaatje uit en houdt zo je suikerspiegel op peil. De klok heeft een lichtsensor die 's avonds en nachts geen chocolaatjes geeft (zonde he).

Het is ook een manier om de kinderen van het (of aan het) snoepen te helpen, maar dan op een gecontroleerde manier. Geduld is een schone zaak want je moet gewoon wachten tot je de volgende chocolade-fix krijgt.

Effe badderen na het sporten is heerlijk maar wel een beetje saai. Na een paar minuten gewend zijn aan het warme water starend naar het plafond, slaat de verveling toe. Hiervoor is nu een oplossing, de Onderwater Ligbad Lichtshow. Dit nieuwe supercool gadget zal het

badderen voor jong en oud een nieuwe ervaring opleveren. Wat is het en wat doet het? Je plaatst de Onderwater Ligbad Lichtshow mat op de bodem van je bad dat een sprankelend spectrum van licht met de kleuren van de regenboog zomaar in je eigen badkamertje brengt! Doe de badkamerlichten uit en droom weg in een zee van licht en kleuren. Leuk toch? Het enige probleempje is dat het badderen 2x zo lang duurt en de kinderen nooit meer uit bad willen als ze dit zien. Badderen zal nooit meer hetzelfde zijn.